Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 12.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . .	» 6,50	Ἑξάμηνος .	» 8.—
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος .	» 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστου λεπ. 50

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑφαιστίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ον | *Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἀπριλίου 1919* | *Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 22*

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ **HECTOR MALOT**

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

— Ἐγὼ λοιπὸν λέω νὰ μείνουμ' ἐδῶ, ὅπου ἔχουμε τουλάχιστο στέγη καὶ φωτιά.

Σκέφθηκα πὼς δὲν εἴχαμε καὶ ψωμί, μὰ ἐκράτησα αὐτὴ τὴ σκέψη γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ χιόνι σὲ λίγο, θὰ ξαναρχίση, ἐξακολούθησε ὁ Βιτάλης· δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ ἐκτεθοῦμε στὸ δρόμο, χωρὶς νὰ ξέρουμε ἂν εἶν' ἐδῶ-κοντὰ κανένα χωριό. Δὲν θὰ περνούσαμε ὤμορφη νύχτα μέσ' στὸ χιόνι. Καλύτερα νὰ τὴν περάσουμε δῶ-μέσα, ὅπου θἄχουμε τουλάχιστο τὰ πόδια μας στεγνά.

Ἂν βάλουμε κατὰ μέρος τὸ ζήτημα τοῦ ψωμιοῦ, αὐτὴ ἡ λύση δὲν μοῦ φάνηκε ἄσχημη. Ἀλήθεια, ἂν ξεκινούσαμε τώρ' ἀμέσως, δὲν ἦταν καθόλου βέβαιο πὼς θὰ βρίσκαμε ξενοδοχεῖο καὶ γεῦμα πρὶν νυκτώση, ἐνῷ ἦταν παραβέβαιο πὼς θὰ βρίσκαμε στὸ δρόμο ἕνα στρῶμ' ἀπὸ χιόνι πού, ἀπάτητο ἀκόμα, θὰ μᾶς δυσκόλευε πολὺ στὸ περπάτημα.

Ἐτελείωσε! ἔπρεπε νὰ σφίξουμε τὴν κοιλιά μας καὶ νὰ καθήσουμε στὸ καλυβάκι μας.

Ἔτσι κάναμε κι' ὁ Βιτάλης μᾶς μοίρασε πάλι τὸ ὑπόλοιπο τοῦ καρβελιοῦ.

Ἀ, τί μικρὰ ποῦ ἦταν τὰ κομμάτια μας καὶ τί γρήγορα ποῦ τὰ φάγαμε, ἂν καὶ τὰ κάναμε ὅσο πιὸ μικρὲς μπουκίτσες μπορούσαμε, γιὰ νὰ βαστάξη περισσότερη ὥρα τὸ δεῖπνο μας!

Ὡς τόσο τελείωσε καί, ἐπειδὴ τὰ σκυλιὰ ἔμειναν πάλι πεινασμένα, ἐνόμισα πὼς θἄκαναν τὰ ἴδια τὰ πρωϊνά. Μὰ ὄχι, τίποτα! Ἅμα ὁ κύριός μου φύλαξε τὸ μαχαῖρι του στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του, ὁ Κάπης σηκώθηκε, ἔγνεψε μὲ τὸ κεφάλι στοὺς δυό του συντρόφους καὶ πλησίασε τὸ σακκούλι, ὅπου φυλάγαμε συνήθως τὰ τρόφιμα. Τὸ μύρισε πολὺ καὶ συγχρόνως τὸ πασπάτεψε λίγο μὲ τὸ πόδι. Ἡ διπλῆ αὐτὴ ἐξέταση τὸν ἔπεισε πὼς δὲν ἦταν ἐκεῖ-μέσα ἄλλο φαγώσιμο. Τότε ξαναγύρισε στὴ θέση του, μπροστὰ στὴ φωτιά, καί, γνέφοντας πάλι στὸ Ζερμπίνο καὶ στὴ Δούλση, ξαπλώθηκε μ' ἕνα στεναγμό. Σὰ νἄλεγε: «Δὲν ὑπάρχει τίποτα. Περιττὸ νὰ γυρέψουμε».

Οἱ σύντροφοί του κατάλαβαν στὴν ἐντέλεια καὶ ξαπλώθηκαν κι' αὐτοὶ κοντά του μὲ τὸν ἴδιο στεναγμό. Μόνο ποὺ ὁ στεναγμὸς τοῦ Ζερμπίνου δὲν εἶχε καὶ τόση ἐγκαρτέρηση, γιατί ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πεῖνα, ὁ Ζερμπίνος εἶχε καὶ μεγάλη λαιμαργία, ὥστε ἡ θυσία γι' αὐτὸν ἦταν πιὸ ὀδυνηρὴ παρὰ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Τὸ χιόνι στὸ ἀναμεταξὺ εἶχε ξαναρχίση κι' ἔπεφτε μὲ τὴν ἴδια ἀφθονία. Ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα βλέπαμε τὸ λευκὸ στρῶμα νἀνεβαίνη καὶ νὰ σκεπάζη σιγὰ-σιγὰ τὰ νέα δενδράκια, ποὺ μόνο οἱ κορυφές τους ἔμεναν ἀκόμα ἀπέξω.

Πιὸ ὕστερα ὅμως δὲν διακρίναμεν παρ' ἀμυδρά, τί γίνουνταν ἔξω ἀπ' τὴν καλύβα μας, γιατὶ ἡ χιονισμένη ἐκείνη μέρα σκοτείνιασε γρήγορα.

Ἡ νύκτα ὅμως δὲν ἐσταμάτησε τὸ χιόνι, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτη, σὲ χοντρὲς νιφάδες, ἀπὸ τὸ μαῦρο οὐρανὸ στὴν ἄσπρη γῆ.

Ἀφοῦ θὰ περνούσαμε τὴ νύκτα ἐκεῖ, τὸ καλύτερο ἦταν νὰ κοιμηθοῦμε τὸ γρηγορώτερο. Τυλίχθηκα λοιπὸν κι' ἐγὼ στὴν πραβειά μου, ποὺ ἡ φωτιὰ τὴν εἶχε στεγνώσει καλά, καί, σὰν τὰ σκυλιά, ξαπλώθηκε κοντὰ στὸ τζάκι, μὲ τὸ κεφάλι σὲ μιὰ ἴσια πέτρα, ποὺ τὴν ἔβαλα γιὰ μαξιλάρι.

— Κοιμήσου, μοῦ εἶπε ὁ Βιτάλης, καὶ θὰ σὲ ξυπνήσω ἅμα νυστάξω κι' ἐγώ. Γιατί, ἂν καὶ δὲν εἶναι κανένας φόβος σ' αὐτὴ τὴν καλύβα, οὔτε ἀπὸ ζῶα οὔτε ἀπὸ ἀνθρώπους, ἕνας ἀπ' τοὺς δυό μας πρέπει νἀγρυπνᾷ καὶ νὰ προσέχη νὰ μὴ σβύση ἡ φωτιά. Τὸ κρύο θὰ γίνη πολὺ δυνατὸ ἅμα πάψη τὸ χιόνι.

Χωρὶς νὰ μοῦ τὸ ξαναπῇ, ἀποκοιμήθηκα.

Ὅταν μὲ ξύπνησε, ἡ νύχτα ἦταν ἀκόμα βαθειά. Ἔτσι μοῦ φάνηκε—τουλάχιστο. Χιόνι δὲν ἔπεφτε πιά· ἡ φωτιά μας ἐξακολουθοῦσε νὰ καίη.

— Ἡ σειρά σου τώρα, μοῦ εἶπεν ὁ Βιτάλης. Δὲν θὰ κάνης ἄλλο, παρὰ θὰ ρίχνης κάπου-κάπου

«Δὲν εἴδαμε οὔτε σκυλιά, οὔτε λύκους;...» (Σελ. 170, στ. γ'.)

ξύλα στὸ τζάκι. Βλέπεις πὼς σοῦ μάζεψα ἀρκετά.

Κι' ἀλήθεια· ἐπειδὴ ὁ κύριός μου κοιμᾶται πολὺ ἐλαφρά, δὲν ἤθελε νὰ τὸν ξυπνῶ κάθε φορὰ ποὺ θὰ χρειαζόμουν ξύλα, ἂν τὰ τραβοῦσα ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπ' τὸν τοῖχο τῆς καλύβας. Γι' αὐτὸ μοῦ ἑτοίμασε ἕνα σωρό, ἀπ' ὅπου μποροῦσα νὰ παίρνω χωρὶς νὰ κάνω κρότο.

Φρόνιμο τὸ μέτρο, βέβαια· δὲν εἶχε ὅμως, δυστυχῶς, τἀποτελέσματα ποὺ περίμενε ὁ Βιτάλης...

Ἅμα σηκώθηκα ἐγώ, ἕτοιμος νὰ κάμω τὴν ἀγρυπνία μου, ξαπλώθηκε ἀνέγνοιαστος μπροστὰ στὴ φωτιά, μὲ τὸν Καρδούλη στὴν ἀγκαλιά του, καὶ σὲ λίγο ἡ ἀναπνοή του, πιὸ δυνατὴ καὶ πιὸ κανονική, μ' ἐπληροφόρησε πὼς ἀποκοιμήθηκε.

Πῆγα τότε σιγὰ-σιγά, μὲ τὶς μύτες τῶν ποδιῶν, ὡς τὴν πόρτα, γιὰ νὰ ἰδῶ τί γίνουνταν ἔξω.

Τὸ χιόνι τὰ εἶχε κουκουλώσει ὅλα· χόρτα, χαμόδενδρα, δένδρα. Ὅσο μακριὰ ἔφανε τὸ μάτι, δὲν ἔβλεπε παρὰ ἕνα σεντόνι ἀνώμαλο μὰ παντοῦ ἄσπρο. Ὁ οὐρανὸς ἦταν γεμᾶτος ἄστρα ποὺ σπινθήριζαν· μὰ τὸ χλωμὸ φῶς ποὺ μισοφώτιζε τὸ τοπίο, ἀνέβαινε ἀπ' τὸ χιόνι. Τὸ κρύο εἶχε ξαναρχίσει δυνατό· κι' ἔξω θἄκανε παγωνιά, γιατὶ ὁ ἀέρας ποὺ ἔμπαινε στὴν καλύβα, ἦταν παγωμένος. Στὴν πένθιμη σιωπὴ τῆς νύχτας, ἄκουγες κάπου-κάπου κάτι τριξίματα, ποὺ μαρτυροῦσαν πὼς τὸ χιόνι κρυσταλλώνουνταν.

Μεγάλο εὐτύχημα ἀλήθεια, νἀπαντήσουμε ἐκείνη τὴν καλύβα. Τί θὰ γινόμαστε μέσα σ' ἕνα δάσος, μὲ τέτοιο χιόνι καὶ μὲ τέτοιο κρύο;

Ὅσο λίγο κρότο κι' ἂν ἔκαμα καθὼς περπάτησα, τὰ σκυλιὰ ξύπνησαν κι' ὁ Ζέρμπίνος σηκώθηκε γιὰ νἔλθῃ μαζί μου στὴν πόρτα. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε μὲ τὰ δικά μου μάτια τὶς ὡμορφιὲς τῆς χιονισμένης ἐκείνης νύχτας, στενοχωρέθηκε γρήγορα κι' ἔκαμε νὰ βγῇ.

Μὲ τὸ χέρι τὸν πρόσταξα νὰ μπῇ μέσα. Τί ἰδέα νὰ ξεμυτίσῃ μὲ τέτοιον καιρό! Δὲν ἦταν καλύτερα νὰ καθήσῃ κοντὰ στὴ φωτίτσα του;... Μὲ ἄκουσε, ἐκάθησε ὅμως μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ τὴν πόρτα, σὰν πεισματάρης σκύλος ποὺ δὲν ἀφίνει εὔκολα τὴν ἰδέα του.

Ἔμεινα ἀκόμη λίγες στιγμὲς στὴν πόρτα, γιατί, μ' ὅλη τὴν ἀόριστη μελαγχολία ποὺ μοῦ γέμιζε τὴν ψυχή, ἦταν ἕνα θέαμα ποὺ μοῦ ἄρεσε νὰ τὸ κοιτάζω. Ὕστερα γύρισα κι' ἐγὼ στὴ φωτιὰ κι' ἀφοῦ ἔβαλα τρία-τέσσερα κούτσουρα στὸ τζάκι σταυρωτὰ τὸ ἕν ἀπάνω στ' ἄλλο, μοῦ φάνηκε πὼς μποροῦσα πιὰ νὰ καθήσω ἥσυχος στὴν πέτρα ποὺ μοῦ χρησίμευε γιὰ μαξιλάρι.

Ὁ κύριός μου, τὰ σκυλιὰ κι' ὁ Καρδούλης κοιμοῦνταν, κι' ἀπὸ τὸ ζωντανεμένο τζάκι ἔβγαιναν κάτι ὡραῖες φλόγες ποὺ ἀνέβαιναν στριφογυριστὲς ὡς τὸ ταβάνι καὶ σπινθηροβολοῦσαν μ' ἕνα τρίξιμο, ποὺ μόνο αὐτὸ ἀκούγουνταν στὴ σιγαλιά. Ἠσαλλὴν ὥρα διασκέδασα κοιτάζοντας τὶς σπίθες· ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ κουράστηκα κι' ἔκλεισα τὰ μάτια μου χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω.

Ἂν ἤταν νὰ φροντίζω ἐγὼ γιὰ ξύλα θὰ σηκωνόμουν θὰ περπατοῦσα, θὰ τριγύριζα στὴν καλύβα κι' αὐτὸ θὰ μὲ κρατοῦσε ξύπνιο· ἀλλά, καθὼς ἤμουν πάντα καθιστὸς μὴ ἔχοντας παρὰ νὰ κάνω ἔτσι τὸ χέρι μου καὶ νὰ ρίχνω ἕνα κλαδὶ στὴ φωτιά· ἡ νύστα φυσικὰ μὲ κυρίευσε καὶ ἐνῷ ἤμουν βέβαιος πὼς θὰ βασταστοῦσα ἄγρυπνος, ἀποκοιμήθηκα.

Ἄξαφνα μὲ ξύπνισε ἕνα γαύγισμα λυσσασμένο.

Ἦταν σκοτεινά· θὰ εἶχα κοιμηθῇ βέβαια πολὺ κι' ἡ φωτιὰ εἶχε σβύσει ἢ τοὐλάχιστο δὲν ἔβγαζε πιὰ φλόγες ποὺ νὰ φωτίζουν τὴν καλύβα.

Τὰ γαυγίσματα ἐξακολουθοῦσαν· ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Κάπη· μὰ περίεργο πρᾶγμα οὔτε ὁ Ζερμπίνος, οὔτε ἡ Δούλση ἀποκρίνουνταν στὸ σύντροφό τους.

— Τί τρέχει; φώναξε ὁ Βιτάλης ξυπνώντας κι' αὐτός. Τί εἶνε;

— Δὲν ξέρω.

— Ἀποκοιμήθηκες καὶ σοῦσβυσε ἡ φωτιά.

Ὁ Κάπης εἶχε τρέξει στὴν πόρτα μὰ δὲν εἶχε βγῇ ἔξω· ἀπὸ τὴν πόρτα ἐγαύγιζε.

Τὴν ἐρώτηση ποὺ μοῦ εἶχε κάνει ὁ κύριός μου, ἔκανα τώρα στὸν ἑαυτό μου· τί ἔτρεχε;

Στὰ γαυγίσματα τοῦ Κάπη ἀποκρίθηκαν δυὸ τρεῖς κλαψάρικες φωνὲς ποὺ μοῦ φάνηκαν σὰν τῆς Δούλσης. Τὰ ξεφωνητὰ αὐτὰ ἀκούγουνταν ἀπ' τὸ πίσω μέρος τῆς καλύβας κι' ἀπὸ πολὺ μικρὴ ἀπόσταση.

Ἑτοιμάστηκα νὰ βγῶ, μὰ ὁ κύριός μου μὲ κράτησε ἀπὸ τὰν ὦμο.

— Ρίξε πρῶτα ξύλα στὴ φωτιὰ μ' ἐπρόσταξε.

Καί, ἐνῷ ἐγὼ ἔκανα ὅ,τι μοῦ εἶπε, ἐκεῖνος ἐπῆρε ἕνα δαυλὶ ἀπ' τὸ τζάκι καὶ τὸ φύσηξε στὴν ἄκρη γιὰ νὰ ξανάψῃ. Ἔπειτα, ἀντὶ νὰ ξαναρίξῃ τὸ δαυλὶ αὐτὸ ποὺ κοκκίνησε, τὸ κράτησε στὸ χέρι του.

— Πᾶμε νὰ δοῦμε, εἶπε· ἔρχου ἀπὸ πίσω μου. Κάπη, ἐμπρός!

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόμασταν νὰ βγοῦμε ἕνα φοβερὸ οὔρλιασμα ἀντήχησε στὴ σιωπή, κι' ὁ Κάπης ὀπισθοχώρησε στὰ πόδια μας τρομαγμένος.

— Εἶναι λύκοι! Ποῦ πῆγαν ὁ Ζερμπίνος κι' ἡ Δούλση;

Σ' αὐτὸ δὲν μποροῦσα ν' ἀποκριθῶ. Τὰ δυὸ σκυλιὰ βέβαια θὰ εἶχαν βγῇ ἔξω τὴν ὥρα ποὺ κοιμοῦμουν, ὁ Ζερμπίνος γιὰ νὰ κάνῃ τὸ πεῖσμά του, κι' ἡ Δούλση ἁπλῶς γιὰ νὰ τὸν συντροφέψῃ.

Οἱ λύκοι τοὺς εἶχαν πάρει; Στὴ φωνὴ τοῦ κυρίου μου, ὅταν ρώτησε ποῦ πῆγαν τὰ σκυλιὰ μοῦ φάνηκε πὼς διακρίνουνταν ἕνας κάποιος φόβος.

— Πάρε ἕνα δαυλί, μοῦ εἶπε, καὶ πᾶμε νὰ τὰ βοηθήσουμε.

Ἀπὸ χωριό μου πολλὲς φορὲς ἄκουσα τρομαχτικὲς ἱστορίες γιὰ λύκους, δὲν ἐδίστασα ὅμως· ὡπλίστηκα μ' ἕνα δαυλὶ κι' ἀκολούθησα τὸν κύριό μου. Μὰ ὅταν βγήκαμε ἔξω στὸ πλάτωμα οὔτε σκυλιὰ εἴδαμε, οὔτε λύκους. Ἀπάνω στὸ χιόνι φαίνουνταν μόνο τὰ ἴχνη ποὺ εἶχαν ἀφίσει τὰ δυὸ σκυλιά.

Ἀκολουθήσαμε αὐτὲς τὶς πατημασιές· τριγυρίζανε τὴν καλύβα· ἔπειτα, σὲ κάποιο διάστημα, φαίνουνταν ἕνα μέρος ὅπου τὸ χιόνι ἦταν πατημένο, λὲς κ' εἶχαν κυλιστῆ ἀπάνω του τὰ ζῶα.

— Ψάξε Κάπη, ψάξε! ἔλεγε ὁ κύριός μου καὶ συγχρόνως ἐσφύριζε γιὰ ν' ἀκούσουν ὁ Ζερμπίνος κι' ἡ Δούλση.

Ἀλλὰ κανένα γαύγισμα δὲν τοῦ ἀποκρίνουνταν, κανένας ἦχος δὲν ἐτάραξε τὴν πένθιμη σιωπὴ τοῦ δάσους κι' ὁ Κάπης ἀντὶ νὰ ψάχνῃ ὅπως τοῦ λέγαμε, στέκουνταν στὰ πόδια μας καὶ φαίνουνταν πολὺ ἀνήσυχος καὶ φοβισμένος, αὐτὸς ποὺ συνήθως ἦταν τόσο ὑπάκουος καὶ γενναῖος.

Ἡ ἀντανάκλαση τοῦ χιονιοῦ δὲν ἔφεγγε ἀρκετὰ ὥστε νὰ διακρίνουμε στὸ σκοτάδι καὶ ν' ἀκολουθοῦμε τὰ ἴχνη· σὲ μικρὴ ἀπόσταση τὰ μάτια θάμπωναν καὶ δὲν ἔβλεπαν τίποτα.

Ἐανασφύριξε ὁ Βιτάλης καὶ μὲ δυνατὴ φωνὴ ἔκραξε τὸ Ζερμπίνο καὶ τὴ Δούλση.

Τίποτα! ἡ σιωπὴ ἐξακολουθοῦσε, Σφίχθηκε ἡ καρδιά μου! Καϊμένε Ζερμπίνε! καϊμένη Δούλση!

Ὁ Βιτάλης προσδιόρισε τὸν ἀόριστό φόβο μου:

— Τὰ πῆραν οἱ λύκοι, εἶπε· γιατί τ' ἀρισες νὰ βγοῦν ἔξω;

Ναί γιατὶ νὰ τἀφίσω νὰ βγοῦν ἔξω; Τί ἀπάντηση, δυστυχία μου; μποροῦσα νὰ δώσω σ' αὐτό;

— Νὰ πᾶμε νὰ τὰ βροῦμε, εἶπα.

Καὶ πέρασα μπροστά, μὰ ὁ Βιτάλης μ' ἐμπόδισε.

— Ποῦ θὰ πᾶμε νὰ τὰ βροῦμε τώρα; εἶπε.

— Δὲν ξέρω, παντοῦ.

— Πῶς νὰ ὁδηγηθοῦμε μέσ' στὰ χιόνια μὲ τέτοιο σκοτάδι;

Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν ἦταν εὔκολο πρᾶγμα. Τὸ χιόνι μοῦ ἀνέβαινε ὡς τὴ μέση τῆς γάμπας καὶ τὰ δυὸ μας δαυλιὰ δὲν ἦταν ἀρκετὰ νὰ μᾶς φωτίσουν.

— Γιὰ νὰ μὴν ἀποκριθοῦν αὐτὰ στὴ φωνή μου, θὰ πῇ πὼς εἶναι μακρυά, εἶπε ὁ Βιτάλης, κι' ἔπειτα ἂν προχωρήσουμε ἔτσι, οἱ λύκοι μπορεῖ νὰ ριχτοῦν καὶ σ' ἐμᾶς· δὲν ἔχουμε οὔτε ὅπλο οὔτε τίποτα. Ἄδικα θὰ κινδυνεύαμε.

Ἦταν φοβερὸ νὰ ἐγκαταλείψουμε ἔτσι τὰ δύο δυστυχισμένα ἐκεῖνα σκυλιά, ἦταν δυὸ σύντροφοι, δυὸ φίλοι, καὶ γιὰ μένα ξεχωριστά, γιατὶ ἐγὼ ἤμουν ὑπεύθυνος γιὰ τὸ λάθος τους· ἂν δὲ μέπερνε ὁ ὕπνος τὰ σκυλιὰ δὲ θἄβγαιναν ἔξω.

Ὁ κύριός μου γύρισε στὴν καλύβα καὶ τὸν ἀκολούθησα κοιτάζοντας πίσω μου καὶ στεκόμενος σὲ κάθε βῆμα γιὰ ν' ἀκούσω, μὰ τίποτα ἄλλο ἀπὸ χιόνι δὲν εἶδα καὶ τίποτα ἄλλο δὲν ἄκουσα ἀπὸ τὸ τρίξιμό του.

Στὴν καλύβα καινούργια ἔκπληξη μᾶς περίμενε. Τὰ κλαδιὰ ποὺ εἶχα ρίξει στὸ τζάκι ἄναψαν τὴν ὥρα ποὺ λείπαμε καὶ τώρα φωτίζουνταν 'κι' ἡ πιὸ σκοτεινὴ ἄκρη.

Μὰ τὸν Καρδούλη δὲν τὸν εἶδα πουθενά.

Τὸ σκεπασμά του εἶχε μείνει ριχμένο μπροστὰ στὴ φωτιά, μὰ ὁ πίθηκος δὲν ἦταν ἀπὸ κάτω.

Τὸν ἐφώναξα, τὸν ἐφώναξε κι' ὁ Βιτάλης, μὰ δὲν ἐράνγκε.

Τί ἔγεινε;

Ὁ Βιτάλης μοῦ εἶπε ὅτι τὴ στιγμὴ ποὺ ξύπνησε τὸν κατάλαβε κοντά του ὥστε θὰ ἔφυγε τὴν ὥρα ποὺ λείπαμε ἀπ' τὴν καλύβα.

[Ἕπεται συνέχεια]

Η ΝΙΝΑ - ΜΑΜΜΑ

Η ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Δ'.

Δοκίμαζε καὶ ξαναδοκίμαζε ἡ Νίνα μ' ἀξιοθαύμαστη, ἀλήθεια, ἐπιμονή. Τοῦ κάκου ὅμως. Στὸ τέλος κάθε νέας δοκιμῆς ἔφθανε στὸ στερεότυπο συμπέρασμα. «Ἡ Φώφω εἶχε δίκηο. Εἶναι ἀλήθεια δύσκολο τὸ παιγνίδι ποὺ διάλεξα!»

Φαντάζεσθε τώρα πὼς ἡ Νίνα, τὴν πρώτη ἢ τουλάχιστο τὴ δεύτερη φορὰ ποὺ ἔφθασε σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, ἔτρεξε νὰ τ' ὁμολογήσῃ, στὴν ἀδελφή της;

Ἀ! μπά! Ἴσα-ἴσα ποὺ φυλαγότουνε μὲ κάθε τρόπο γιὰ νὰ μὴ νοιώσῃ τίποτα ἡ Φώφω. Κ' ἐξακολούθοῦσε νὰ λέῃ πὼς ἐλπίζει . . . Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἦλθε κι' ἡ μέρα νἀναγνωρισθῇ, σὰ νὰ ποῦμε, ἐπισήμως καὶ τὸ δίκηο τῆς Φώφως.

Νά, πῶς ἔγινε τὸ πρᾶγμα: Σὲ κάποια ὥρα, ποὺ ἡ Νίνα καθότουνε μπροστὰ στὸ γραφεῖό της μὲ τὸ βιβλίο στὰ χέργια καὶ τὴν Μαρία πλάϊ της, σὰν κούκλα, ἡ μικρούλα, στενοχωρημένη ἀπὸ τὴ καταναγκαστικὴ ἀδράνεια, ἔκαμε ἀπότομα κάποιο ἀδέξιο κίνημα τοῦ δεξιοῦ της χεριοῦ καὶ κατάφερε νἀναποδογυρίσῃ ὁλόκληρο τὸ καλαμάρι στὸ τετράδιο τῶν «ἀντιγεγραμμένων Συνθέσεων» τῆς Νίνας.

Τί συφορά!

Σὲ τέτοιο ξαρνικό, ἡ Νίνα οὔτε νὰ θυμώσῃ δὲν μπόρεσε. Παρὰ ἔβαλε κάτι φωνὲς τόσο ἀπελπισμένες, τόσο διαπεραστικές! Κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ κλαίῃ. Μαζὶ μ' αὐτὴ κι' ἡ κατατρομαγμένη Μαρία ἄρχισε ἐπίσης τὰ κλάματα καὶ τὰ ξεφωνητά.

Ἡ κ. Κλειὼ μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς κόρες της ἦταν 'ς ἐπισκέψεις. Ὥστε στὴν τραγικὴ ὥρα μόνο ἡ καϊμένη ἡ Φώφω βρέθηκε γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴ Νίνα καὶ τὴ Μαρία. Κι' εἶδε κι' ἔπαθε, μὰ τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ, ἰδίως νὰ μερώσῃ τὴ Νίνα, γιατὶ ἡ μικρούλα, μὲ λίγο χάϊδεμα καὶ μὲ ἕνα κομματάκι σοκολάτα, παρηγορήθηκε ἀμέσως.

Μὰ ἡ Νίνα ποῦ! Σὰν εἶδε μάλιστα τὴ Φώφω νὰ καλοπιάνῃ τὴ Μαρία, ξέσπασε χειρότερα: «Ναί, φώναξε, χαΐδευέ τηνε, ἔτσι, δίνε της καὶ σοκολάτα, 'πές της τώρα καὶ μπράβο, ποὺ μοῦ κατάστρεψε τὸ καθαρό μου τετράδιο. Κι' ἐγὼ τώρα τί θὰ κάνω; ἀ, ἀ, ἀ!» Καὶ δός του κλάμματα.

Μὰ τότε ἡ Φώφω, μαλακὰ-μαλακά, ἀλλὰ καὶ σταθερά, τῆς παρατήρησε, πὼς ὅποιος θέλει νὰ παίζῃ μὲ ζωντανὲς κούκλες, δὲν ἀφήνει τὰ καθαρὰ τετράδια κεταμένα ὅπως κι' ὅπως ἀπάνω στὸ γραφεῖο καὶ κοντά τους καλαμάρια ξέσκεπα.

Σ' αὐτὴ τὴν παρατήρηση, μποροῦσε νὰ πῇ τίποτα ἡ Νίνα; Δὲν εἶχε βέβαια νὰ κάμῃ ἄλλο, παρὰ νὰ πάψῃ τὰ κλάμματα, νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι καὶ νὰ πῇ πὼς ἡ Φώφω εἶχε δίκηο, κι' ἔτσι ἔκαμε. «Ἀδελφούλα μου, τῆς εἶπε, σκουπίζοντας ὁλοένα τὰ δάκρυά της. Δίκηο ἔχεις καὶ τώρα, δίκηο εἶχες καὶ τότε ποὺ μοῦ ἔλεγες πὼς γυρεύω δύσκολα κι' ἐπικίνδυνα παιγνίδια.»

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ συνέβηκε τὸ τραγικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο, ἐλαττώθηκε σημαντικὰ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς Νίνας γιὰ τὶς ζωντανὲς κοῦκλες. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔπαυσε ἐντελῶς νὰ παίζῃ μὲ τὴ Μαρία.

Ἀντίθετα ὅμως ἡ μικρὴ ὑπηρέτρια ἐξακολούθησε νὰ ἔχῃ μιὰ ἰδιαίτερη συμπάθεια γιὰ τὴ μικρότερη ἀπὸ τὶς κυρίες της. Καὶ τῆς τὸ ἔδειχνε ὅπως μποροῦσε. Ἔτσι κι' ἡ Νίνα, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται αὐτὴ κακιὰ καὶ μνησίκακη στὴν καλὴ μικρούλα, τῆς χάριζε κάπου-κάπου καμμιὰ κορδελίτσα, καμμιὰ ζωγραφιὰ ἢ καραμέλα. Μὰ τίποτα περισσότερο.

***

Μιὰ μέρα—ὕστερ' ἀπὸ καιρό,—ἡ Νίνα γύρισε ἀπὸ τὸ σχολεῖο ἀρκετὰ συλλογισμένη. Κλείστηκε στὸ γραφεῖό της ἀμέσως, κάθισε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ συλλογιζότουνε, συλλογιζότουνε. Γύρευε νὰ βάλῃ σὲ τάξῃ τὸ μυαλό της καὶ νὰ χωνέψῃ τόσα νέα καὶ παράξενα πράμματα ποὺ εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸν καθηγητὴν τῆς Παιδαγωγικῆς, στὸ εἰσαγωγικό του μάθημα.

Καλοτύχισε αὐτὸς τὰ κορίτσια ποὺ προορίζουνται νὰ γίνουν δασκάλες, ἐξήγησε πόσο ὡραῖο καὶ χρήσιμο, ἀλλὰ καὶ πόσο δύσκολο πρᾶγμα εἶναι ν' ἀνατρέφῃ κανεὶς παιδιά,—πόσο ἐνδιαφέρο νὰ παρακολουθῇ κανεὶς τὴ ψυχή τους καὶ τί εὐχάριστο νὰ τὴ νοιώθῃ, μὲ τὴν καλή του ἐπίδραση, νὰ γίνεται καλύτερη. Ὕστερα παρακάλεσε τὶς μαθήτριές του νὰ καταβάλουν κάθε προσοχὴ στὸ νέο μάθημα ποὺ θ' ἄρχιζαν. Καὶ τοὺς εἶπε πὼς τὸ μάθημα αὐτὸ θὰ ἦταν πειραματικό. Κάθε μιὰ δηλαδὴ ἀπὸ τὶς μαθήτριες τοῦ Διδασκαλείου, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ καθηγητοῦ, θἀναλάμβανε νὰ μορφώσῃ κι' ἀπὸ μιὰ μικρούλα τοῦ προτύπου.

Αὐτὰ συλλογίζουνταν τώρα ἡ Νίνα καὶ ρωτοῦσε μέσα της τί λογῆς μικρούλα θὰ τῆς τύχαινε στὸ μερτικό της.— «Ἂν εἶναι καμμιὰ ἐξυπνούλα, ἔλεγε, καλά. Μ' ἂν εἶναι κανένα ντουβάρι καὶ δὲν παίρνει ἀπὸ τίποτα; Ἀ! νὰ μοῦ τύχαινε καμμιὰ σὰν τὴ Μαρία!

Καὶ στὴν ἀνάμνηση τῆς Μαρίας, οἱ σκέψεις της πῆραν ἔξαφνα ὅλως διόλου νέα τροπή.

Ἡ κυρία Κλειώ, ποὺ παράξενεύτηκε πὼς ἡ Νίνα, ἅμα ἦλθε ἀπὸ τὸ σχολεῖο, δὲν ἔτρεξε νὰ τῆς πῇ καλησπέρα, φοβήθηκε καμμιὰ ἀδιαθεσία καὶ πῆγε νὰ δῇ. Καὶ ἅμα εἶδε τὴν κόρη της μὲ τέτοιο σκεπτικὸ ὕφος, ζήτησε ἐξηγήσεις.

Ἡ Νίνα, ἀντὶ γι' ἄλλη ἀπάντηση, τῆς εἶπε: «Μαμμά, ἂν τὸ ἐπιτρέπῃς, θὰ προσπαθήσω νὰ γίνω μαμμὰ τῆς Μαρίας. Ὤ; τώρα τὴν ἐπαίδευα γιὰ νὰ τὴν κάνω κούκλα καὶ ξεχνοῦσα πῶς ἔχει ψυχὴ κι' αὐτὸ τὸ ὀρφανό, πῶς θὰ μεγαλώσῃ μιὰ μέρα, κι' ἀπροστάτευτη, ἔρημη ὅπως θἄναι, θὰ βρῇ πολλὲς δυσκολίες καὶ θὰ δοκιμάσῃ πίκρες στὴ ζωή. Βέβαια ἐσύ, μαμμά, τὴν συμβουλεύεις καὶ τὴ συνηθίζεις στὴν ἐργασία. Μὰ ἤθελα νὰ τῆς μάθω καὶ λίγα γράμματα. καὶ τέλος πάντων νὰ προσπαθήσω νὰ κάνω 'ς αὐτὴ ὅ,τι ἐσὺ ἔκανες σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ μᾶς πρὶν νὰ μᾶς βάλῃς σχολεῖο.

Κάποια συγκίνηση ζωγραφήθηκε στὸ πρόσωπο τῆς κ. Κλειώς, ὅσο ἄκουε τὴν κόρη της νὰ μιλῇ ἔτσι. Συγκρατήθηκε ὅμως καὶ ρώτησε: Καινούργιο παιγνίδι ἔχουμε πάλι; Κάμε ὅπως θέλεις, σοῦ λέω ὅμως, πὼς αὐτὸ ἡ Φώφω θὰ τῶβριστκε δυσκολώτερο, κι' ἀπὸ τὶς ζωντανὲς κούκλες.

— Ὦ μαμμά, τὸ ξέρω πὼς θά' ναι δύσκολο. Ἀλλὰ ὄχι παιγνίδι πιά! Δὲ θὰ εἶμαι αἰωνίως μωρό.

— Ὄχι παιγνίδι, ἀλλὰ τί;

— Καθῆκον, μαμμά!»

Ε. Α.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

[Εὐάγγελος Γ. Ἰωάννου. φωτ. Ν.]

Μετὰ χαρᾶς δημοσιεύω τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγαπητοῦ μου φίλου καὶ συνεργάτου, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς βραβεύσεώς του εἰς τὸν Σεβαστοπούλειον Διαγωνισμὸν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐκτὸς τούτου, ὁ κ. Εὐάγ Ἰωάννου ἐβραβεύθη κατ' αὐτὰς καὶ εἰς τὸν διηγηματικὸν Διαγωνισμὸν τῆς «Ἑσπερίας» τοῦ Δονδίνου.

ΤΟ ΜΟΥΛΑΡΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ σ'ὅλα αὐτὰ γλυκειὰ σὰν τὸν ἄγγελο ἡ μούλα, μ' ἕνα βλέμμα ἄκακο καὶ δυὸ μακρυὰ αὐτάκια, ὅλο σὲ κίνηση, ποὺ τὴν ἔπαιρνες γιὰ ἥσυχο παιδάκι. Ὅλο τὸ Ἀδεινὸν τὴν ἐσεβότανε καὶ κανεὶς δὲν ἔμενε ποὺ νὰ μὴ τὴν περιποιηθῇ σὰν ἔβγαινε στὸ δρόμο. Ἦταν δὰ κι' ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τἄχῃς καλὰ μὲ τὸ παλάτι κι' ὁ κόσμος ἤξερε, πῶς μ' ὅλη τὴν ἀθωότητά του, τὸ μουλάρι τοῦ Πάπα πολλοὺς ἔκανε μεγάλους. Ἀνάμεσα σ'ἄλλους καὶ τὸν Τιστὲ Βεδὲν μὲ τὴ θαυμαστή του περιπέτεια.

Αὐτὸς ὁ Τιστὲ Βεδέν, ἦταν, νὰ τὰ ποῦμε ξάστερα, ἕνας ἀδιάντροπος κατεργάρης ποὺ ὁ μπαμπᾶς του, ὁ Γκὺ Βεδέν, ὁ χρυσοχόος, βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ τὸν διώξῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ κάνῃ τίποτε καὶ ξεμυάλιζε τοὺς μαθητάδες του. Ἔξη μῆνες ἔσερνε τὴν κάπα του σ' ὅλα τὰ παρασόκακα τοῦ Ἀδεινίόν. Μὰ περισσότερο τριγύριζε γύρω στὸ Παπικὸ Παλάτι. Εἶχε τὸ σκοπό του, ὁ κατεργάρης, γιὰ τὸ μουλάρι τοῦ Πάπα καὶ ἔκανε κι'ὅλα τὸ σχέδιό του, ἕνα σχέδιο διαβολικό.

Μιὰ μέρα ἡ Παναγιότης του ἔκανε περίπατο μὲ τὸ ζῶο του στὸ δρόμο ποὺ ἔφερνε γύρο τὴν Πολιτεία. Νά σου ἔξαφνα ὁ Τιστὲ καὶ σιμώνει τὸν Ἅγιο Πατέρα, σταυρώνει τὰ χέρια καὶ μένει σὲ μιὰ στάση θαυμασμοῦ.

—Ἀ! Θεέ μου, τί ὤμορφη μούλα ποὺ ἔχετε, Ἅγιε Πατέρα! Ἀφήστε με νὰ τὴν καμαρώσω λίγο. Ἄχ! Παναγιώτατε! τί ὤμορφη μούλα! Οὔτε ὁ Αὐτοκράτορας τῆς Γερμανίας δὲν ἔχει τὸ ταῖρι της.

Καὶ τὴν χάϊδευε καὶ τῆς μιλοῦσε γλυκὰ σὰν νἄταν ἄνθρωπος.

—Ἔλα, ἀγάπη μου, μουλαράκι μου, χρυσό μου! Τζοβαΐρι μου....

Κι' ὁ καλὸς ὁ Πάπας, συγκινημένος, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του.

—Τί καλὸ παιδί! Πόσο τὴν ἀγαπᾶ τὴ μούλα μου!

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ξέρετε τί γίνηκε;

Ὁ Τιστὲ Βεδὲν ἄλλαξε τὴν παλιά του κίτρινη ζακέτα μ' ἕνα ὡραῖο ντανταλλένιο στιχάρι ἀπάνω σ' ἕνα μεταξωτὸ φόρεμα καὶ τὰ τρύπια του πάλιοπάπουτσα μ' ἕνα ζευγάρι ὤμορφα σκαρπίνια καὶ μπῆκε στὴν ὑπηρεσία τοῦ Πάπα, ὅπου ὡς τώρα μόνο παιδιὰ εὐγενῶν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ μπαίνουν. Νὰ τί κάν' ἡ κολακεία. Μὰ δὲν τοῦ ἔφτασε αὐτό. Μιὰ καὶ μπῆκε στὴν ὑπηρεσία τοῦ Πάπα, ὁ πονηρὸς ἐξακολούθησε τὸ παιγνίδι του. Ἦταν αὐθάδης μ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ μόνο στὸ μουλάρι ἔδινε προσοχὴ καὶ σέβας.

Τὸν ἔβλεπες ὅλη μέρα μέσα στὴν αὐλή, νὰ κρατᾷ στὸ χέρι πότε μιὰ χεριὰ σανό, πότε ἕνα δεμματάκι τριφύλλι καὶ νὰ *πηγαινοέρχεται κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι* τοῦ Πάπα σὰν νἄθελε νὰ πῇ. «Ἐ! καὶ γιὰ ποιὸν αὐτά, παρακαλῶ; Γιὰ ποιόν;» Τόσο ποὺ 'ς τὰ ὕστερνὰ ὁ καλὸς ὁ Πάπας, ποὺ ἔνοιωθε πιὰ πῶς γερνοῦσε, τοῦ ἄφησε τὴν φροντίδα νὰ κοιτάζῃ αὐτὸς τὸ σταῦλο καὶ νὰ δίνῃ στὸ μουλάρι τὸ μυρωδάτο του κρασί.

Κ' ἔτσι εὐχαριστήθηκαν καὶ δὲν γελοῦσαν πιὰ οἱ καρδινάλιοι· μὰ καὶ τὸ μουλάρι δὲν γελοῦσε πιά.

—Τὸ κακόμοιρο! Τὴν ὥρα ποὺ περίμενε τὸ κρασί του, ἔβλεπε πάντα νὰ μπαίνουνε στὸ σταῦλο του πεντ'ἕξη μικροὶ ὑπηρετάκοι, ποὺ κρύβονταν γρήγορα-γρήγορα μέσ 'ς τ' ἄχυρο. Σὲ λίγο, μιὰ ὤμορφη μυρουδιὰ ζεστῆς καραμέλας καὶ μυρωδικῶν γέμιζε τὸ σταῦλο, καὶ σοῦ φανερώνουνταν ὁ Τιστὲ Βεδὲν κρατῶντας μὲ εὐλάβεια τὸ μυρωδάτο τὸ κρασί. Κι' ἄρχιζε τότες τὸ μαρτύριο τοῦ κακόμοιρου τοῦ ζώου.

Ἄχ! αὐτὸ τὸ κρασί, τὸ μυρωδάτο, ποὺ τόσο τἀγαποῦσε, ποὺ τοῦ κρατοῦσε ζεστασιὰ καὶ τοῦδινε φτερά, εἶχαν τὴν σκληρότητα νὰ τοῦ τὸ φέρνουν ἐκεῖ μέσα στὸ παχνί του, νὰ τοῦ τὸ δίνουν νὰ τὸ μυρίζεται. Καὶ ὕστερα ἀφοῦ πιὰ λιγώνουνταν ἀπὸ τὴ μυρουδιά, καλὸ ξημέρωμα' (τώμορφο κρασὶ χάνουνταν ὅλο μέσα στὸ λαρύγγι αὐτῶν τῶν διαβόλων ποὺ ξεφύτρωναν μέσ' ἀπὸ τ' ἄχυρο.

Καὶ νἄταν μονάχ' αὐτό; μὰ σὰν νὰ δαιμονιζόντανε στἀλήθειανἀφ' ὄντας πίναν νὸ κρασί, δὲν τοῦ ἀφήναν ἡσυχία. Ὁ ἕνας τοῦ τραβοῦσε τὴν οὐρά, ἄλλος ταῦτιά, ἄλλος ἀνέβαινε στὴ ράχη του, ἄλλος τοῦ φοροῦσε τὸ σκοῦφο του. Καὶ μὲ μιὰν ἀπάθεια καὶ μὲ μιὰν ἀναίδεια! Χωρὶς νὰ συλλογίζονται, πῶς νά, ἔτσι! νἄκαμνε μὲ τὰ πόδια του, θὰ τοὺς ἔστελνε μὲ μιὰ κλωτσιὰ στὸν πολιτὸν ἀστέρα καὶ πάρα πέρα ἀκόμα....

Μὰ δὲν τὤκαμνε. Ὄχι! Ἦταν τὸ μουλάρι τοῦ Πάπα· τὸ μουλάρι τῆς συγχωρήσεως καὶ τῆς εὐλογίας. Παιδιὰ ἦταν στὸ τέλος, δὲν τὸ κάμναν γιὰ κακό. Παίζανε. Καὶ γι' αὐτὸ δὲ θύμωνε.

Ἕναν μονάχα δὲν ἐχώνευε. Τὸν Τιστὲ Βεδὲν. Ἀ! αὐτὸν ἅμα τὸν ἔνοιωθε πίσω του, σοῦ εἶχε κάτι φαγουρίσματα στὰ πέδιλα, ποὺ ἦταν ἀνυπόφορα. Καὶ μὲ τὸ δίκηο του τὸ καλὸ τὸ ζῶο. Αὐτὸς ὁ κατεργάρης ὁ Τιστὲ καὶ τί δὲν τοῦ σκάρωνε!....

Δὲν τοῦ σοφίστηκε μιὰ μέρα νἀνεβάσῃ μαζί του τὸ μουλάρι ἀπάνω στὸ καμπαναριὸ τῆς Μητροπόλεως; Καὶ δὲν εἶναι παραμύθι αὐτὸ ποὺ σᾶς μιλῶ, ὅλος ὁ κόσμο τὸ εἶδε. Γιὰ φαντασθῆτε τί τρομάρα πῆσε τὸ φτωχὸ μουλάρι, σὰν βρέθηκε ἄξαφνα στὸ δυνατὸ ζαλίσεικὸ τὸ φῶς!

(Ἕπεται συνέχεια) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Τί φοβερὸ καὶ τί θλιβερὸ θέαμα γιὰ τοὺς ἀποίκους! Νὰ ἔχουν στὴ διάθεσή τους ἕνα ὁλόκληρο νησὶ τόσο γόνιμο, τόσο ὡραῖο, μὲ δάση, μὲ νερά, μὲ λειβάδια, μὲ χωράφια, καὶ νὰ βρεθοῦν ἔξαφνα ἀπανω σὲ μιὰ γυμνὴ πέτρα, σ' ἕνα ἄγονο βράχο, ὅπου, ἂν δὲν εἶχαν τὶς ἀποθῆκες τους, θὰ κέθαιναν τῆς πείνας!

—Μοῦ σπαράζει τὴν καρδιά! εἶπε μιὰ μέρα ὁ Γεδεὼν Σπίλετ.

—Ναί, Σπίλετ, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Κι' ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ τελειώσουμε μὲ τὸν καιρὸ τὸ πλοῖο, ποὺ εἶνε τώρα τὸ μόνο μας καταφύγιο!

—Δὲν νομίζεις, Κύρε, πὼς τὸ ἡφαίστειο σὰ νὰ θέλῃ πιὰ νὰ ἡσυχάσῃ; Βγάζει λάβες ἀκόμα, μὰ ὄχι πιὰ τόσο ἄφθονες.

—Δὲν σημαίνει τίποτα, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Ἡ φωτιὰ πάντα καίει στὰ σπλάχνα τοῦ βουνοῦ κι' ἡ θάλασσα ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, μπορεῖ νὰ μπῇ ἐκεῖ-μέσα. Εἴμαστε στὴ θέση ἐπιβατῶν ποὺ τὸ πλοῖό τους καίγεται ὁλοένα, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ σβύσουν τὴ φωτιὰ καὶ ποὺ ξέρουν πῶς ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ φθάσῃ καὶ στὴν πυριτιδαποθήκη. Πᾶμε, Σπίλετ, πᾶμε! Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε τοῦτε ὥρα!

Ὀκτὼ μέρες ἀκόμα, δηλαδὴ ὡς τὶς

8 Φεβρουαρίου, οἱ λάβες ἐξακολουθήσαν νὰ χύνουνται ἀπὸ τὸν κρατῆρα, ἀλλὰ χωρὶς νἀλλάξουν δρόμο, χωρὶς νὰ ὑπερπηδήσουν τὰ προσκόμματα ποὺ τὶς περιώριζαν. Ὁ Κύρος Σμὶθ ὅμως πάντα φοβοῦνταν πὼς μποροῦσαν κάποτε νὰ φθάσουν ὡς τὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ τότε βέβαια τὸ ναυπηγεῖο δὲν θὰ σώζουνταν μὲ κανένα τρόπο. Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες οἱ ἄποικοι αἰσθάνθηκαν κάτι σεισμούς, ποὺ τοὺς ἀνησύχησαν πολύ. Γιατὶ ἔτρεμε ὅλο τὸ νησί, ἀπὸ τὰ ἔγκατα.

Ἦταν στὶς 20 Φεβρουαρίου. Ἐχρειάζουνταν ἕνας μῆνας ἀκόμα, τὸ λιγώτερο, γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ πλοῖο καὶ νὰ ριχθῇ στὴ θάλασσα. Μὰ θὰ βαστοῦσε τὸ νησὶ ἀκόμα ἕνα μῆνα; Αὐτὸ ἦταν τώρα

ΙΩΣΗΦ Γ. ΚΑΛΛΙΠΟΛΙΤΗΣ	† ΠΑΝΑΓ. ΚΟΚΚΑΛΑΝΗΣ	ΚΩΝΣΤ. Μ. ΚΑΡΑΤΖΙΔΗΣ	ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΡΑΒΙΝΕ
διὰ τὸν ἐν Ἀθήναις Σύλλογον ὁ «Ἀπορος». Πρῶτον Βραβεῖον 17ου Διαγων. Ξεσταθήματος.	διὰ τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ Σύλλογον "Βουλγαροκρατουμένη Ξάνθη,, Α' Βραβ. 18ου Διαγων. Ξεσταθ.	(Μακεδὼν Πρόσκοπος) ἐν Θεσσαλονίκῃ. Α' Βραβεῖον 173ου Διαγ. Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσ.	Δεύτερον Βραβεῖον τοῦ δεκάτου ὀγδόου Διαγωνισμοῦ Ξεσταθήματος.

τὸ ζήτημα! Ὁ Σμὶθ κι' ὁ Πέγκροφ ἐννοοῦσαν νὰ ρίξουν τὸ καράβι, μόλις δένουνταν τὸ σκάφος ὥστε νὰ μπορῇ νὰ πλέῃ. Τὸ κατάστρωμα, τὸ κάσσαρο, τὰ ἐσωτερικὰ χωρίσματα, τὰ καταρτια, ὅλ' αὐτὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν κατόπι. Τὸ πιὸ ἀνάγκαῖο ἤ, καλύτερα, τὸ μόνο ἀναγκαῖο ἦταν τώρα νὰ ἔχουν οἱ ἄποικοι τὸ γρηγορώτερο ἕνα καταφύγιο ἔξω ἀπὸ τὸ νησί. Ἴσως μάλιστα ἔπρεπε νὰ μεταφέρουν τὸ πλοῖο στὸ Πόρτο-Μπαλλόνι; δηλαδὴ ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ μακριὰ ἀπὸ τὸν κρατῆρα τοῦ ἡφαιστείου, γιατὶ ἐκεῖ στὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας, ἀνάμεσα στὸ νησάκι καὶ στὸν γρανίτινο τοῖχο, δὲν ἦταν πολὺ ἀσφαλισμένο. Ἂν θἀνατιν-άζουνταν ἡ νῆσος, μποροῦσε νὰ γίνῃ τρίψαλα.

Στὸ ἑξῆς λοιπόν, ὅλες ἡ προσπάθειες τῶν ναυαγῶν ἔτειναν ν' ἀποτελειώσουν μόνο τὸ σκάφος. Ἔτσι ἐργάστηκαν ὡς τὶς 3 Μαρτίου· καὶ τότε λογάριασαν πὼς σὲ καμμιὰ δεκαριὰ μέρες θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἡ καθέλκυσις.

Ἡ ἐλπίδα ξαναγύρισε στὶς ψυχὲς τῶν ἀποίκων, ποὺ τόσα εἶχαν ὑποφέρει τὸν τέταρτο αὐτὸ χρόνο τῆς διαμονῆς των στὴ νῆσο Λίνγκολν. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Πέγχροφ ποὺ ἦταν τόσο μελαγχολικὸς καὶ σιωπηλός, τώρα φαίνουνταν φαιδρότερος καὶ ὁμιλητικώτερος. Εἶναι ἀλήθεια ἔμως πὼς δὲ συλλογίζουνταν ἄλλο ἀπὸ τὸ καράβι ἐκεῖνο, ποὺ συγκέντρωνε τώρα ὅλες τὶς ἐλπίδες.

— Θὰ τὸ τελειώσουμε, κύριε Σμίθ, ἔλεγε στὸ μηχανικό. Θὰ τὸ τελειώσουμε! Καὶ εἶναι καιρός, γιατὶ ἡ ἐποχὴ ἔχει προχωρήσει καὶ σὲ λίγο θὰ μᾶς βρῇ ἡ ἰσημερία. Λοιπόν, ἂν γίνῃ ἀνάγκη θὰ πεταχθοῦμε ὡς τὴ νῆστο Θαβὼρ καὶ θὰ περάσουμε ἐκεῖ τὸ χειμῶνα μας. Ποιὸς νὰ μοῦ τὤλεγε! στὴ νῆσο Θαβὼρ ὕστερα ἀπὸ τὴ νῆσο Λίνγκολν! Δυστυχία μου! Ποτέ μου δὲ θὰ πίστευα τέτοιο πρᾶγμα.

— Ἂς κάμουμε γρήγορα! ἀπαντοῦσε στερεότυπα ὁ μηχανικός.

Καὶ δούλευαν στὸ ναυπηγεῖο χωρὶς νὰ χάνουν στιγμή.

Μιὰ μέρα ὁ Νὰδ ρώτησε τὸν Κύρο Σμίθ.

— Ἂν ὁ πλοίαρχος Νέμος ζοῦσε ἀκόμα, νομίζετε πῶς θὰ συνέβαιναν ὅλα αὐτά;

— Ναί, Νάδ, θὰ συνέβαιναν, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

— Ἐγὼ λοιπὸν νομίζω πῶς δὲ θὰ συνέβαιναν· ψιθύρισε ὁ Πέγκροφ στ' αὐτὶ τοῦ Νάδ.

—Κ' ἐγώ! ἀποκρίθηκε σοβαρώτατα ὁ Νάδ.

Τὴν πρώτη ἑβδομάδα τοῦ Μαρτίου, τὸ ὑφαίστιο ξανάγεινε ἀπειλητικό. Μυριάδες μικρὰ ρυάκια, ἀπὸ λάβα ρευστή, ἔπεφταν σὰ βροχὴ στὸ ἔδαφος. Ὁ κραταιὸς τόνος τοῦ ἡφαίστειου ἔγινε πάλι λάβες, ποὺ ξεχύνουνταν καὶ κυλοῦσαν σ'ὅλη τὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ. Ὁ χείμαρρος ἔπεφτε στὴν ἐπιφάνεια τῶν πετρωμένων στρωμάτων κι' ἀποτελείωνε τὴν καταστροφὴ τῶν ὀλίγων δένδρων ποὺ εἶχαν ἀνθέξει στὴν πρώτη ἔκρηξη. Αὐτὴ τὴ φορά, ἀκολουθῶντας τὴ νοτιοδυτικὴ ὄχθη τῆς λίμνης Γράντ, προχώρησε πέρ' ἀπὸ τὴν Γλυκερίνα καὶ ξεχύθηκε στὸ ροπέδιο τῆς Τερψιθέας. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ κτύπημα, κατὰ τοῦ ἔργου τῶν ἀποίκων, ἦταν τρομερό. Ἀπὸ τὸν ἀνεμόμυλο, τὰ σπιτάκια τῆς αὐλῆς, τοὺς σταύλους, δὲν ἔμεινε πιὰ τίποτα. Τὰ πουλιὰ τρομαγμένα, σκορπίστηκαν σόλες τὶς μεριές. Ὁ Τὸπ κι' ὁ Ζοὺπ ἔδειχναν σημεῖα μεγάλου τρόμου καὶ τὸ ἔνστικτο τοὺς εἰδοποιοῦσε, ὅτι ἐκλησιάζε μιὰ καταστροφή. Πολλὰ ἀπὸ τὰ ζῶα τῆς νήσου εἶχαν χαθῆ μὲ τὴν πρώτη ἔκρηξη. Ὅσα ζοῦσαν ἀκόμα, δὲν βρῆκαν ἄλλο καταφύγιο ἀπὸ τὸ βάλτο τῶν Ταδόρνων, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ ποὺ εἶχαν καταφύγει στὸ ὀροπέδιο τῆς Τερψιθέας. Ἀλλὰ καὶ τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἄσυλο κλείστηκε τώρα καὶ ὁ ποταμὸς τῆς λάβας, ξεχειλίζοντας ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ γρανίτινου τοίχου, ἄρχισε νὰ πέφτῃ σ' ἀκρογιαλὶ σὰν πύρινος καταρράχτης. Ἡ ὑπέροχη φρίκη αὐτοῦ τοῦ θεάματος διαφεύγει κάθε περιγραφή. Ὅλη νύχτα δὲν ἦταν, θὰ ἔλεγες, παρὰ ἕνας Νιαγάρας ἀπὸ ρευστὰ μέταλλα, μὲ τοὺς φλογερούς του ἀτμοὺς ἀπὸ πάνω καὶ τοὺς ἀναβραστοὺς ὄγκους του ἀπὸ κάτω! Οἱ ἄποικοι εἶχαν ἀποκλειστεῖ στὸ τελευταῖό τους καταφύγιο καί, μολονότι τὰ πιὸ ψηλὰ μέρη τοῦ πλοίου δὲν εἶχαν πισωθῆ ἀκόμη, ἀποφάσισαν νὰ τὸ ρίψουν ἀμέσως στὴ θάλασσα.

[*Ἕπεται συνέχεια*]

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΕΙΛΙΝΑ

ΑΠΟΓΕΜΜΑ ΣΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

... "Ολες οἱ μικρὲς ζωοῦλες τῶν λουλουδιῶν σιγοσβύνουν μὲ τὴ δύση τοῦ ἥλιου...

Ἡ ἀσπρογάλαζες «καμπανίτσες» μαζεύουν καὶ σφαλίζουνε τὰ ἑκατὸ πλήματα κι' ἐξωτικὰ ματάκια τους...

Οἱ χρυσοκίτρινοι «ἥλιοι» στρέφουν μ' ἀγωνία λὲς τὰ πλουμιστά τους κεφαλάκια πρὸς τὸν πύρινο δίσκο ποὺ χάνεται σιγά-σιγά πίσω ἀπ' τἀχνοσκέπαστα βουνά,

Καὶ τὰ γλυκὰ ματάκια—κᾶτι ὥμορφα βαθειοκίτρινα ἀγάλια—κι' αὐτὰ γέρνουν σὰ λυπημένα στὰ κλωνιά τους πάνω...

Μόνο τὸ «δειλινὸ» καταπράσινο, μὲ τὰ κόκκινα ἀνθάκια του ποὺ μοιάζουνε σταλαγματιὲς αἱμάτου, σκορπίζει μιὰν ἡδονικὴ εὐωδιά—βασίλισσα κεῖνη τὴν ὥρα μέσ' στὸ περιβόλι...

—Γιατὶ τὰ «δειλινά» Γιαγιά, ἀνοίγουν σέαν πέφτῃ ὁ ἥλιος;

—Ἡ Γιαγιά μου—Θεὸς σχωρές τη— μοῦλεγε πὼς τὰ «δειλινὰ» εἶναι οἱ χίλιες—μύριες οἱ πεντάμορφες σκλάβες τοῦ ἥλιου...

—Ἡ χίλιες—μύριες οἱ πεντάμορφες; ;!

Ναί!... ποὺ τὶς κλείνει ὁ ἥλιος σέναν κρυσταλλένιο Πύργο... Καὶ μόλις βραδυάσει—τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνος παίρνει ἀκράτητος τὸν κατήφορο γιὰ τὶς Μεγάλες Χῶρες (;!)—τὸ σκάζουν ἡ πεντάμορφες κι' ἔρχουνται δῶ στὴ γῆς κι' ἀνοίγουν τὰ κόκκινα τους στοματάκια καὶ ρουφᾶνε—ρουφᾶνε τὸν ἀέρα ποὺ δὲν τὸν ζεματάει Ἐκεῖνος...

Μιὰ θαλασσόμυγα ἀταραράζεται μέσα στὸ κούφωμα κάποιας βυσσινόχρωμης «καμπανέλας».

—Κι' αἰδες τὴν ἐνωδιὰ ποὺ χύνουνε;... Εἶναι ἡ πνοούλα τους!...

—Ἡ πνοούλα τους!;! μουρμουρίζουν τὰ χείλη μου μὲ θαυμασμό...

Ἔκπληκτα τὰ μάτια μου στηρίζουνται στὰ κόκκινα χαριτωμένα λουλουδάκια ποὺ ἀργοσαλεύουν στὸ βραδυνὸ ἀεράκι...

Φρέντος

ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑΚΙΑ

Πῶς μ' ἀρέσει νὰ βλέπω στὸ βαθὺ γαλάζιο φόντο τοῦ ἀνοιξιάτικου οὐρανοῦ, ἕνα κοπάδι ἀπὸ κάτασπρα συννεφάκια! Μοιάζουν μὲ μικρὲς βραδυάσει—τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνος παίρνει ἀκράτητος τὸν κατήφορο γιὰ τὶς Μεγάλες Χῶρες (;!)—τὸ σκάζουν ἡ πεντάμορφες κι' ἔρχουνται δῶ στὴ γῆς κι' ἀνοίγουν τὰ κόκκινα τους στοματάκια καὶ ρουφᾶνε—ρουφᾶνε τὸν ἀέρα ποὺ δὲν τὸν ζεματάει Ἐκεῖνος...

Μιὰ θαλασσόμυγα ἀταραράζεται μέσα στὸ κούφωμα κάποιας βυσσινόχρωμης «καμπανέλας».

—Κι' αἰδες τὴν ἐνωδιὰ ποὺ χύνουνε;... Εἶναι ἡ πνοούλα τους!...

—Ἡ πνοούλα τους!;! μουρμουρίζουν τὰ χείλη μου μὲ θαυμασμό...

Ἔκπληκτα τὰ μάτια μου στηρίζουνται στὰ κόκκινα χαριτωμένα λουλουδάκια ποὺ ἀργοσαλεύουν στὸ βραδυνὸ ἀεράκι...

Φρέντος

ΔΥΟ ΑΝΟΙΞΕΣ

Νὰ ἡ Ἄνοιξη, Νεότητα
τοῦ Χρόνου, νὰ ἡ χαρά!
Λουλούδια, κελαϊδήματα,
χρυσὴ ζωή, τραγούδια.
Χαρῆτέ τη, χαρῆτε τη!
Μαραίνει τὰ λουλούδια
ἡ λαύρα τοῦ καλοκαιριοῦ
κι' ἡ Ἄνοιξη πετᾷ.

Νὰ κι' ἡ Νεότητα, Ἄνοιξη
στοῦ βίου μας τὸ χρόνο!
Γέλια, χαρές, διασκέδασες,
χρωματιστὲς πεντιές...
Χαρῆτέ τη, χαρῆτε τη!
Περνοῦν γοργὰ οἱ χρονιές.
Τῆς Εὐτυχίας τὸ λουλουδο
τὴν Ἄνοιξη ἀνθεῖ μόνο,

***

ΕΚΕΙΝΕΣ ΠΟΥ ΜΕΝΟΥΝ

Ὁ ἄντρας ἔγειρε στὸ μνῆμα,
Ξέγνοιασε πιά. Κι' ἡ χηρεμένη
Μονάχη στῆς ζωῆς τὸ κύμα.
—Ἀλλοίμονο ἐκεῖνη νὰ ἐποῦ μένει!

Ἡ μάννα πέθανε-χαρά της! —
Καὶ τώρα ἡ κόρη, ὀρφανεμένη,
Μὲ τὴν ἀμάθητη ὀμμορφιάτης.
—Ἀλλοίμονο ἐκεῖνη νὰ ἐποῦ μένει!

Κόρη τοῦ Παναχαϊκοῦ

ΑΔΙΚΙΑ

Μικρότερη, ἤμουνα ἐσωτερική σ' ἕνα Παρθεναγωγεῖο. Μιὰ μέρα, θυμοῦμαι, ἡ Διευθύντρια ἀνακάλυψε στὴ πόρτα τῆς τάξης μας, γραμμένη μὲ μεγάλες μολυβιές, τὴ φράση «Κωστούλα, κτῆνος!

Κωστούλα, πρέπει νὰ ξέρετε, ἤτανε μιὰ συμμαθήτριά μου. Μπῆκε στὴν τάξη χωρὶς νὰ πῇ τίποτα, καὶ ἐπειδὴ—δὲν ξέρω πῶς—τῆς πέρασε ἡ ἰδέα πὼς ἐγὼ τἄχα γράψει, μ' ἐσήκωσε στὸν πίνακα νὰ γράψω μιὰ λέξι—δὲ θυμᾶμαι ἀκριβῶς ποιά—ποῦχε πολλὰ ἀπὸ τὰ γράμματα τῆς περίφημης φράσης. Πονηρία της, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἤμουαζαν καὶ «γὰ μὲ πιάσῃ». Ἀλλ' ὦ τῆς ἀτυχίας μου! Τυχαίνει νὰ μοιάζουνε τόσο πολύ, ποὺ μερικοὶ νὰ ὁρκισθῇ κανένας πὼς ἐγὼ τἄγραψα στὴν πόρτα. Σᾶς βεβαιῶ ὅμως ὅτι ἤμουν ἀθῶα. Ἀμέσως ἡ διευθύντρια ἀρχίζει τὶς φωνές, ἐγὼ τὰ κλάματα, παρατηρήσεις ἐκεῖνη, διαμαρτυρίες ἐγώ, καὶ στὸ τέλος μὲ βγάζει ἔξω ἀπὸ τὴν τάξη. Τὸ μεσημέρι νηστική! Τὸ βράδυ ἀπειλὲς πὼς θὰ τὰ γράψῃ στὴ μαμά. Ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ τὴν πείσω πὼς δὲν ἔφταιγα. Ἀλλὰ τοῦ κάκου! Δὲν κατώρθωσα τίποτα. «Ἔχω πεποίθησιν, μοῦ ἔλεγε, ὅτι σὺ τὰ ἔγραψες, διὰ τοῦτο θὰ γράψῃς ἑκατὸν στίχους ἐκ τῆς Ἱστορίας σου δι' αὔριον». Ὡς τώρα σπάω τὸ κεφάλι μου νὰ ἐξηγήσω πὼς «εἶχε πεποίθησιν». Ἴσως, μοῦ πῆτε: «Ἀμ' ἤξερε ἡ κακομοίρα τί ζιζάνιο ἤσουνα, γι' αὐτὸ τὸ γόμισε».

Χμ! μπορεῖ νὰ εἶναι κι' αὐτό, δὲν ξέρω! Μὰ τότε ἡ ἀδικία καταντᾷ... δικαιοσύνη!

Μανιατοπούλα

Η ΒΡΟΧΗ

Χαρισμένο στὴ Σουλιώτισσα

Τὰ σύγνεφα, ψηλὰ στὸν Οὐρανό, ἄρχισαν φιλονεικία. Σιγὰ-σιγὰ ἡ φιλονεικία μεγάλωνε καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ συμφωνήσουν.

Τί νὰ κάμουν τώρα; Πῶς νὰ λύσουν τὸ ζήτημά τους;

Κηρύσσουν πόλεμο... Ἀρματώνουνται τὸ καθένα μὲ τὰ ὅπλα του κι' ἀρχίζουν τὴ μάχη.

Ἀστραπές, κεραυνιές, βροντὲς ἀκούονται. Ἡ μάχη ἐβάσταξε πολύ. Σφαγὴ μεγάλη γίνεται... Τὸ αἷμα χύνεται ἀδιάκοπα... Ρέει στὴ γῆ καὶ κηλίαι, ποτάμι!!

Φυσᾶει δυνατὸς σίφουνας καὶ προσπαθεῖ νὰ διαλύσῃ τὴ μάχη μὲ τὸ ζόρι. Δὲν κατορθώνει τίποτε... Κάθεται κι' αὐτὸς στ' αὐγά του.

Βγαίνει τότε ὁ Ἥλιος. Τὰ παίρνει μὲ τὸ καλὸ καὶ τοὺς σκορπᾶει μὲ τὶς ἀχτίδες του τὴν Εἰρήνη.

Θλιμμένη Ψυχή

ΚΑΙ ΑΝΤΙ ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΣ

Ἡ Βάβα κάθεται στὸ τραπέζι δίπλα στὸν παππού της.

Ὅταν ἦλθε τὸ φροῦτο, ἡ Βάβα ἔπηρε τὸ μεγαλύτερο πορτοκάλλι, ἐνῶ ὁ παππούς, μὲ ζηλιάρικα βλέμματα, ἔπηρε ἕνα μικρούτσικο.

Τὸ ἐκαθάρισε ὁπωσδήποτε, κι' ὕστερα εἶπε στὴ μικρούλα:

—Βάβα, βάλε ἐδῶ, παιδί μου, τὸ παρτοκάλλι σου, (καὶ συχρόνως ἄφηκε τὸ δικό του εἰς τὸ τραπεζομάντυλο.)

Ἡ Βάβα, πάντοτε ὑπάκοη, ἔβαλε καὶ τὸ δικό της στὸ μέρος ποὺ τῆς ἔδειξαν. Τότε ὁ παπποῦς εἶπε γελαστός:

—Ἐ! μπράβο!... Τώρα, ἀντίστρεψε τοὺς ὅρους!

—Ὦ παπποῦ! ἐφώναξε ἡ ἐξυπνη Βάβα, καὶ ἀντὶ διαιρέσεως κάμνω κατὰ τὸν κανόνα πολλαπλασιασμόν, καὶ... τὰ παίρνω καὶ τὰ δύο!

Καλλίφωνο Γαϊδουράκι

ΤΟ ΑΦΘΑΣΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ὅσα τριγύρω ἀπλώνουνται,
ἀπ' τ' ἄστρα ὡς τὸ λουλούδι,
Ἀποτελοῦνε ὅλα μαζὶ
θαυμάσιο τραγούδι.

Τραγούδι ὅμως ποὺ κανεὶς
δὲν εἰμπορεῖ νὰ ψάλλῃ
Ὅσος κι' ἂν εἶνε ὁ πόθος του
κι' ἡ θέληση μεγάλη.

Εἶναι τραγούδι ἀφθαστο,
ὅπου δὲν τραγουδιέται,
οὔτε σὲ στίχους κλειέται.

Εἶναι τραγούδι ἀθάνατο,
μαγευτικὸ πολύ,
ποὺ Ἕνας μόνο τραγουδεῖ...

Σφουγγαρᾶς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐρωτοῦν τὸν Τοτό.

—Τὸ ἀντίθετον τοῦ καλὸς ποιὸ εἶναι;

Καὶ ὁ Τοτός.

—Κακός, ψυχρὸς κι' ἀνάποδος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φιόρο τοῦ Λεβάντε

***

Ὁ Κίμων ἐτοιμάζεται νὰ ρίξῃ στὸ γραμματοκιβώτιον δύο γράμματα.

—Στάσου! τοῦ λέγει ἕνας φίλος του· γιὸ ἕνα δὲν ἔχεις βάλει γραμματόσημο.

—Μὰ δὲν βλέπεις, ἀπαντᾷ ὁ Κίμων, ποὺ στὸ ἄλλο ἔχω βάλει δυό;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εἰμαρμένης

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν με 10 λεπτὰ θὰ λάβῃ ἀπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλῆρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ ὀνομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἐσκαλείσῃ λεπτὰ 25. εἰς γραμματόσημον.

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πατρινὸ Ναυτόσπουλο

		Α		
	ΛΗΣ	ΟΥ	ΖΗΣ	
ΡΗΣ	ΚΑ	ΣΑΧ	ΝΑ	ΡΗΣ
	ΤΟΜ	ΜΙ	ΤΟΥ	
		ΠΑ		

Τέσσαρες ναύαρχοι τοῦ 21.

β'.) Αἴνιγμα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δοξασμένης Σπάρτης

Ποιὸ εἶναι αὐτὸ ποὺ γεμίζει
ἀπὸ κάτω καὶ ἀδιάζει ἀπὸ πάνω!

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλοῦ

*pr*s—m**—l*—d*l*g*

Λύσεις τοῦ 19ου φύλλου

α') Οὐκ ἀεὶ ποτισμὸς ἀξίνας φέρει.—β') Σοφία μόνον κτημάτων ἀθάνατον.—γ') Sois complaisant envers te camarades.

Ο ΘΑΝΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

ὁ ὁποῖος ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ τέσσαρα πρῶτα φυλλάδια, ἐκυπρῶθη καὶ χωριστὰ καὶ πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖον μας λεπτὰ 30. (Ταχυδρομικῶς, λεπτὰ 35.)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 35 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 24ην Ἀπριλίου 1919.

Στερεότυπον: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς τρεῖς δηλώσεις συμμετοχῆς εἰς τὸν Ἐρασιτεχνικὸν Σύλλογον ποὺ ἐπρότεινεν ἡ Ἀγοριόπαπια, εἴχαμεν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἄλλας δύο: τοῦ *Νικητοῦ τῆς Αὔριον* καὶ τοῦ *Σβέντζου*. Ὁ κ. Φαίδων εἶχε ἀκόμη ἄλλας τρεῖς ἰδιαιτέρως (τοῦ εἶπαν δηλαδὴ τρεῖς φίλοι μας ὅτι ἄμα γίνῃ ὁ Σύλλογος εἶναι ὁλοπρόθυμοι νὰ συμμετάσχουν.) Ἔχομεν λοιπὸν ὡς τώρα ἑκτὼ, δύο κορίτσια καὶ ἑξ ἀγόρια. Ἔ, βέβκια, εἶνε ὁ πυρήν, κᾶτι μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶ; πῶ τίποτε σήμερα, διότι ὁ κ. Φαίδων εἶνε ἄρρωστος καὶ θ' ἀποφασίσωμεν ἅμα γίνῃ καλά.

Ἡ Ρεζεντὰ ἀκόμα μοῦ γράφει ὅτι μὲ μεγάλη χαρὰ θὰ ἐλάμβανε μέρος σ' ἕνα τέτοιο Σύλλογο, ἂν ἦρθ ὀλίγον μεγαλύτερα. Ἐπιφυλάσσεται ὅμως νὰ προσέλθῃ ὕστερα ἀπὸ δύο χρόνια, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Σύλλογος θὰ ὑπάρχῃ καὶ θὰ εὑρίσκεται μάλιστα εἰς ἄλλην του τὴν ἀκμήν.

Ἐπίσης ὁ *Ἀρμελ*,—ὁ ὁποῖος δὲν λαμβάνει μέρος, διότι, λέγει, δυστυχῶς δὲν ἔχει καμμίαν κλίσιν,— συμβουλεύει νὰ μὴ σπεύσωμεν νὰ παραιτήσωμεν τὴν ἰδέαν ἐὰν δὲν δηλώσουν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πολλοί, ἐπειδὴ ἠμπορεῖ νὰ δηλώσουν κατόπιν. Τὸ πρᾶγμα, κατὰ τὸν *Ἀμελ*, δὲν εἶναι πολὺ εὔκολον. Νέοι καὶ κορίτσια μὲ κλίσιν καὶ μὲ θέλησιν ὑπάρχουν. Πιθανὸν ὅμως νὰ μὴν ἔχουν τὴν ἄδειαν τῶν γονέων των διὰ νὰ γίνουν ἐρασιτέχναι, καὶ ὡς νὰ τοὺς καταφέρουν, πάντα θὰ χρειασθῇ ὀλίγος καιρός.—Καλὴ ἡ συμβουλὴ καὶ ἠμποροῦμεν νὰ τὴν ἀκολουθήσωμεν, δίδοντες μεγαλυτέραν προθεσμίαν διὰ τὰς δηλώσεις συμμετοχῆς. Νομίζω ἄλλως τε ὅτι εὐκολα ἠμποροῦν οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ λάβουν τὴν ἄδειαν τῶν γονέων των, διότι δὲν πρόκειται νὰ ἐμφανισθοῦν ὡς ἠθοποιοὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, οὔτε κἂν ὡς τακτικοί, νὰ ποῦμε, ἐρασιτέχναι, ἀλλὰ μόνον κάπου κάπου νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς καμμ'ἀν παράστασιν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἀπασχολήσῃ σχεδὸν διόλου (δύο ἢ τρεῖς φορὰς τὸν χρόνον καὶ μᾶλλον κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν ἐξετάσεων,) τὸ κάμνουν καὶ ἐδῶ καὶ παντοῦ παιδιὰ τῶν καλλιτέρων καὶ αὐστηροτέρων οἰκογενειῶν.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα περιστρεφῶ ὅτι ἡ πρότασις τῆς *Ἀγριοπάπιας* ἀποτελεῖ τὸ θέμα τῶν περισσοτέρων ἐπιστολῶν. Φαίνεται ὅτι ἐλίγησε πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κύκλου μας. Ἐννοεῖται ὅτι πολλοὶ καὶ πολλαὶ μοῦ γράφουν περὶ αὐτῆς ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας διὰ νὰ ἐκφράσουν πρὸ πάντων τὴν λύπην των ἐπειδὴ, εὐρίσκονται μακρὰν καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ λάβουν μέρος. Ἡ δὲ ὠφελιμοτέρα ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς αὐτῆς τῆς κατηγορίας εἶνε τῆς *Ἀγυπόστακτης*, ποὺ θὰ τὴν δημοσίευα ἂν τὸ συγχωροῦσε ὁ τόπος.

Καὶ μίαν τιλιδερωτάτην εἴδησιν ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω ὁ ἀγαπητός μας φίλος Ἰωάννης Χ. Χέλμης, ὁ παλαιὸς συνδρομητὴς *Ἀθανάσιος Διάκος* καὶ συνεργάτης μου, δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν ζωήν. Τραγικώτατον τὸ τέλος τοῦ δυστυχισμένου νέου. Ἔμπορος ἀξιωματικὸς ἐθεωρήθη ἀπὸ μίαν μοῖραν παρεμήγησιν ὡς καταχραστὴς καὶ, κληρωμένος εἰς τὸ φιλότιμόν του ὁ χρηστὸς καὶ τιμιώτατος ἄνθρωπος, ἔσπευσε ν' αὐτοκτονήσῃ ἐνῶ τὴν ἐπομένην τοῦ θανάτου του—εἰ τραγικὴ εἰρωνεία—ἐξεδίδετο ἡ ἀπόφασις ἡ ὁποία τὸν ἐκήρυττε ἀθῶον. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἡ αὐτοκτονία τοῦ Χέλμη δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς συνηθισμένας νευρικὰς ἐλαφρότητας, ἀλλὰ εἶχε ἕνα λόγον πολὺ σοβαρόν. Πάντα βέβαια τὸ διάδημα ἀποκενημένου εἰς καμμίαν περίπτωσιν ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει ν' αὐτοκτονῇ ἢ αὐτοκτονία ὅπως καὶ ἂν ἐξετασθῇ εἶνε ἔγκλημα. Ἀλλὰ κάθε ἔγκλημα ἔχει τὰ ἐλαφρυντικά του, πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τόσα πολλὰ καὶ μεγάλα εἶνε τὰ ἐλαφρυντικὰ τοῦ Χέλμη ὥστε καμμία μομφὴ ἐναντίον του δὲν χωρεῖ καὶ μένει μόνον ἡ μεγάλη λύπη ποὺ αἰσθανόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν ἑνὸς νέου, τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος ἀκόμη μαρτυρεῖ τὴν μεγάλην ἠθικήν ἀξίαν. Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μας εἰς τὴν βαρυπενθῆ οἰκογένειαν.

Ὠραία τὰ *Ἐπιστόλας* μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κτλ οἱ ἑξῆς: *Σεπφώρα* *Ἀλόη*, *Καλλίφωνο Γαϊδουράκι*, Δημοσθ. Σ. Κ., *Πανελλήνιος Ἐλπίς*, *Στρατηγὸς Δέβετ*, *Δίλίκα*, *Λίμνη τοῦ Λαμαρτίνου*, *Σκιά*, *Σέβνος Νεαγίας*, *Τριανταφυλλένια*, (ὡραιότατο γράφιμα!) *Γυθειωτάκι*, *Ἀγαποστολίτισσα*, *Μπουνέτα*, *Πατρινὸ Ναυτόσπουλο*, *Ἀνεμοστρόβιλος*, Δημ. Μπαμπ, καὶ *Μυστηριώδης Ἱππότης*.— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια, ξεπαθύμματα κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Καθυστερημένα τὰ ὁποῖα ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα:

«Μικρὲς Πρόξες», *Ἰνδὸς* καὶ *Ἄγγελος*,—*«Ἀπὸ τὸ Λεύκωμά μου»*, —*Ἀνοιξιάτικο Δειλινό» κτλ.*—*Ἀπ' τὸ Σαλόνι μας*.—*«Κριτικὴ ἐπὶ Κριτικῆς»*.—*«Γιὰ τὸ μηδέν»*.—*«Ὁ Κρυφὸς» κτλ.*—*«Τὸ Δένδρο μὲ τὶς λύρες ς» κτλ.*—Παιδ. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑδῶ, Διαγωνισμοί.

Παρατηρῶ ὅτι μερικοὶ μοῦ στέλλουν Παιδικὰ Πνεύματα καὶ ἀσκήσεις διὰ τοὺς Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς μετὰ τὴν δήλωσίν ὅτι δὲν δέχομαι διὰ τὴν Σ. Σ. προσθέτω λοιπὸν ὅτι καὶ αὐτὰ εἰς τὴν σελίδα ὑπάγονται. Ἐπομένως νὰ μὴ μοῦ στέλλουν, ἕως νὰ δημοσιευθοῦν τὰ ἀναρίθμητα ποὺ ἔχω.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος:—*«Σκίτσο»*. Ἡ Φαλληρικὴ Αὔρα σημειώνει ἀπὸ κάτω: *παρμένο ἀπὸ τὴ φύση. Καὶ ἀλήθεια, φαίνεται ὅτι προσπάθησε νὰ γράψῃ ὅ,τι ἔβλεπε καὶ ἄκουσε ἐκεῖνη τὴ στιγμή. Ἕνα εἶδος φωνογράφου-γραφίας. Πολὺ δύσκολο, γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήττῃ ἡ κάποια ὀχρότης τῆς εἰκόνος. — Πῶς ἔρχεσαι στὴ μνήμη μου». Ἕνα τραγουδάκι θλιβερὸ καὶ πολὺ μουσικό. Ὑποβάλλει μὲ ἀρκετὴ δύναμι. Εἶνε ποίημα —«Τὰ συγχωρά». Αὐτὸ τὸ κομμάτι ἦτο πολὺ κακοῦ στοιχειοθετημένο, ἀλλὰ ἤμουν ἐπειδὴ ἦτο μεγάλο καὶ δὲ χροῦσε. Θέλω νὰ πῶ, ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ τὸ Κυανόλευκο Λάβαρο ἔστειλε καὶ καλλίτερα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀρκετὰ ὡραῖο εἶναι ὄχι τόσο στὴν ἰδέα του ποὺ νὰ κάπως θολή, γιατὶ ἐγὼ δὲν πιστεύω πολὺ εἰς τὰ τυχερά—ὅσο στὸ ὕφος, ἁπλὸ καὶ ἰδιόρρυθμο.—«Τὸ Ἀφόρεστο». Πολὺ καλό· βρίσκω μόνο, ὅτι ἡ περιγραφὴ στὴν ἀρχὴ δὲν ἀποτελεῖ ταιριαστὸ πρόλογο. Θὰ πῆτε δὲν τὴν ἔδρυνα; "Ὄχι, τὴν ἄφησα διὰ νὰ κάμω αὐτὴν τὴν παρατήρησιν ποὺ μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ σὲ πολλούς.—*Ἡ θλῖψη μου*». *Ἡ Θλιμμένη Ψυχὴ* μοῦ ἔστειλε ἰρία τέσσαρα ποιήματα στὴν μνήμη τοῦ φίλου της. Δὲν μποροῦσα νὰ τὰ δημοσιεύσω ὅλα καὶ διάλεξα αὐτό, Ἀλλὰ κατὰ τύχη. "Ἔτσι ἁπλά, ἄνετα, εὐκολα καὶ εὔμορφα εἶνε καὶ τὰ ἄλλα.—«Ἐρεῖτιον». Νὰ μιὰ μικρούλα περιγραφὴ ἀφελεσσάκη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὅμως βγαίνει ἕνα καλὸ συμπέρασμα.

ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Καθὼς βλέπετε στὴ σημερινὴ ἀγγελία οἱ «Πετριὲς στὸν Ἥλιο» ἔλνε ἔτοιμες καὶ τὴν Πρωτομαγιὰ κυκλοφοροῦν. Οἱ συνδρομητὲ θὰ λάβουν τὸ βιβλίον ἀπὸ τὴν παρακμονή.

Καὶ θὰ ἱκανοποιηθοῦν «ὅσοι ἐμπρεσσαν τὶς ἡμέρες μὲ τὰ δάχτυλα», καθὼς μοῦ γράφει σήμερα μία φίλη μας.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Δηλῶ, ὅτι ὅσοι πρά<ορες δὲν ἐξοφλήσουν τοὺς μέχρι 31 Μαρτίου τοῦ λάχιστον λογαριασμούς των ἐντὸς τοῦ Ἀπριλίου, δὲν θὰ λάβουν φύλλον Μαΐου διὰ τοὺς ἀγοραστὰς τοὺν Εἶμαι ὑπαχρεωμένη νὰ διακόψω τὴν ἀποστολήν, διότι αἱ περιστάσεις δυστυχῶς δὲν ἐπιτρέπουν μακρὰς πιστώσεις.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὁπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1919. Ὅσα συνοδεύονται ὁπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: *Σκόρδον Βανίτσης* ἀ. (***). *Σεληνοφωτισμένη Θάλασσα*, κ. (ΑΜ). *Ἀνθισμένο Κλαράκι*, ἀ. (ΔΒ). *Ὀχρὰ Ὀνειροπόλος*, κ. *Φλοῖσβος τῶν Κυμάτων*, κ. *Λάτρις τοῦ Ὡραίου* κ. (ΕΓ). *Ἠλιογέννητη* κ. *Σκιά*, ἀ. *Λίμνη τοῦ Λαμαρτίνου*, κ. (!Χ!) *Ἐρυθρὸς Σταυρός*, ἀ. (ΠΚ). *Γαρὸς Ἀλιάκμων*, ἀ. (ΕΠ). *Λουκία Δὲ Λαμερμούρ*, κ. (ΑΜ). *Ἐθνοπρόσκοπος* ἀ. (ΓΤ).

Ἀνανέωσεις Ψευδωνύμων: *Τσελλὴ Ἀτσιγγάνα*, κ. *Ναύτης τοῦ Αἰγαίου*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 5 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50· Διὰ τὰς περισσοτέρας 10 λεπτὰ ἡ λέξις.]

Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλλάξουν:

—ὁ *Μαγεμένος Βοσκὸς* μὲ *Φλῶρ. Ροδάνθ.*, *Μητρ. Κουρνᾶν.*, *Μαεστρίνα*, *Κάρμεν*, *Κελαδίστρ.*, *Τσοπανάκι.*, *Θλιμ. Ψυχ.*,—ὁ *Κοσμοκράτωρ* μὲ *Ρόβερ. τ. Κατακτ.*, *Κόντε Κουρ.*, *Πεταλούδ.*, *Κάρμεν*, *Ρεζεντά*, *Πειρακτ.*,—ἡ *Ἀστροφεγγιὰ* μὲ *Νίκ. τ. Μαρέρη.*, *Δεν. Σκοπευτ.*, *Φιλόπ.* *Ἑλληνικ.*, *Ἀετιδέα*, *Ψωριδέα*,—ἡ *Ζωηρὰ* *Ἀτζὶς* μὲ *Μέλ. τ. Ἑλλ.*, *Ὠρ.* *Βιολέτ.*, *Σφουγγαρᾶν*, —ὁ *Μυστηριώδης Ἱππότης* μὲ ὅλους τ. *Ἱππόσας* καὶ *Ἀμαζόνας*. —ἡ *Ρεζεντὰ* μὲ *Μανιατοπ.*, *Κοκ. Βράχ.*, *Ἐρασιτέχνιδα*, *Εὔαν*, *Θλιβ. Ἀνάμν.*,—ἡ *Τρελλὴ* *Ἀτσιγγάνα* μὲ *Ἀθάν.* *Ἑλλάδα*, *Μυγκέ*, καὶ *Ἀθηναίους.*,—ἡ *Γοργὴ* *Φαροπούλα* μὲ *Κόρ. τ. Πηγ.*, *Θλιμ. Ψυχήν*, *Ἀδα* *Ἀρλεκίν*, *Ρεζεντά*, *Ψαροπούλαν*, *Κατεργάρας.*,—τὸ *Μολὼν Λαβὲ* μὲ ὅλους τοὺς *Καρδιτσιώτας* καὶ *Λαρισσιανούς.*,—ἡ *Μπουνέτα* μὲ *Παιδὶ τῆς Ἠπ.*, *Ξανθ.* *Ἱππόδ.*, *Φεγγὸ Χαμομ.*, *Ἀνεμοστρόβ.*,—ὁ *Ἀριελ* μὲ *Τριοσεύν.*, *Ξεπρ. Ἀλόη.*, *Δοξασμ. Σ.*, *Φιόρο τ. Λεβ.*, *Νάρδον* *Ἀλόην.*—ὁ *Μποὺμ* μὲ *Ξεπ. Δόρ.*, *Ὑπερήφ. Ἐλληνίδα.*, *Κορ. τ. Βουν.*,—ἡ *Τριανταφυλλένια* μὲ *Ρεζεντά*, *Θλιμ. Ψυχ.*, *Βοσκοπ. τ. Πηλ.*, *Εἰμαρμ.*, *Βοεροπ.*, *Ραφαέλλαν.*—ἡ *Πυθία* *Ἄρτεμις* μὲ *Ξεπ. Δόρ.*, *Ρεζεντά*, *Ἀτρόμητον* *Ἑλληνίδα.*,—ὁ *Πύνδιος Φλοῖσβος* μὲ *Ξεπ. Δόρ.*, *Τραγ. τ. Λευτ.*—ὁ *Ἀστὴρ τῆς Μακεδονίας* μὲ *Ρεμβ.

γιατί εἶναι πολλοί.) Ἀνταλούζαν (ναί καὶ αἱ δύο) Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν, (βραβεῖον ἑστιλα) Ναπιερκοφόσκαν (ἑστιλα. ὁ κ. Ξ. δὲν ἔχει ἰδῆαν τι ἔργον του ἐδιάβασες εἰς αὐτὸ τὸ περιοδικόν;) Λουνίαν Δὲ Λαμερμούρ, (χαίρω πολύ· γράφε μου·) Χάϊδεμα τ' Ἀγέρα (θλα θὰ γίνουν σιγά σιγά·) Χιονισμένην Μαδάραν (ναί ἡ καθηγήτρια σας ἦτο συνδρομήτριά μου πολλὰ χρόνια καὶ ἀπὸ τὰς πλέον ἐνθουσιώδεις·) Φτωχὸ Χαμομηλάκι, (διεβιβάσθη· ναί αὐτὸ ἀσφαλῶς θὰ συνέβη· θὰ προσέξω·) Κάποιον (διεβιβάσθη·) Δοξασμένο Γιαταγάνι (τόσο μεγάλα μυθιστορήματα πῶς μπορεῖτε νὰ χωρέσουν σ' ἕνα τόμο· ἂν δὲν τὰ δημοσίευα πάλιν, ἴσως ὡραῖα ποὺ εἶναι, θὰ ἦταν χρῖμα·) Σφουγγαρᾶν (περαστικά·) Μιλαγχολικὸ Χαμόγελο (ὑπάρχουν, πρὸς 30 λεπτά, ὄχι αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ τὴν πάθῃς ὅπως μὲ τὸ «Μυστικό» τὸ ἀντίτυπόν σου εἶναι ἐξασφαλισμένο·) Φιόρο τοῦ Λεβάντε (ναί ἔχεις δίκηο, καὶ ὅμως εἶναι δικό του, γι' αὐτὸ εἶμαι βεβαία·) Στωϊκὸν Φιλόσοφον (ναί, λαμβάνει·) Τιτάνα, Φρουρὸν τῆς Ἑλλάδος κτλ. κτλ.

Φωνὴν τῆς Ἠπείρου, *Ἐρασιτέχνιδα*, (ἔλαβα· εὐχαριστῶ· ἑστιλα·)

Τεύθραν, *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*, *Σέβη*, *Δόρδον*, *Ψυχιδέα*, (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·)

Ἰωάν. Α. Στερ., *Φαληρικὴν Αὔραν*, *Ἐλπίδαν*, *Βερβένιαν*, *Ὥραίαν Γαλάτειαν*, *Πενθίαν* Ἀρτέμιδα, *Σουλιώτισσαν*, *Ἐρυθρὸν Σταυρόν*, *Νικήτριαν Γαλανόλευκην*, Ἀπρόμητον *Λέοντα*, *Θλιβερὰν Ἀνάμνησιν*, Ἀσπασίαν Χ. Φανδρ., *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν* (ἑστιλα).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 180οῦ Διαγων. Λύσεων Μαρτίου—Μαΐου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Ἰουλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀνάμιξ δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

283. *Στοιχειόγριφος*

Πότε εἶμαι σκοτεινός,
Πότε πάλιν φωτεινός.
Ἂν μοῦ ἀφαιρέσῃς τρία,
Μ' ἔχουν ζῶα καὶ θηρία.

Ἐστάλη ὑπὸ Κων. Βαλουξόγλου

284. *Μεταγραμματισμὸς*

Περκατεῖ, περνᾷ καὶ φεύγει
Μακρυά σου ἐν τῷ ἅμα
Τὸ πασίγνωστο ἐργαλεῖο,
Ἂν τὸ πέμπτο ἀλλάξῃ γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαντζῆ Πρεμετιανοῦ

285. *Τονόγριφος*

Ἐπίρρημά τι χρονικὸν
Ἐὰν ὀξυτονήσῃς
Πόλιν τῶν Μακεδονικῶν
Ἀκόμη θἀπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Διονυσίας Α. Ματιάτου

286. *Μωσαϊκὸν*

Ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἄρτεμις
Μαζί κ' ἡ Ἀφροδίτη
Ἀπὸ ἕνα των δανείζουν
Καὶ ἄλλην σχηματίζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου

287. *Δικτυωτὸν ἐξ ἀντιθέτων*

Τὰ ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων, ἅπαντα ἐξ ἑπτὰ γραμμάτων, ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν Δικτυωτόν:

Κατηγορία, σύγγωμων, παράνομος, ἀσυνεσία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσαφατένου

ΝΙΚ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης, Ὁδὸς Εὐριπίδου 38, Ἀθῆναι

Θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν Πρωτομαγιάν:

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (*Φαίδωνος*)

"ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,,

Ἕνα κομψότατο βιβλίο ἀπὸ 256 σελίδες (16 τυπογραφικὰ φύλλα), μὲ τέσσερα θαυμάσια Ζακυνθινὰ διηγήγήματα, τερπνότατα: ***Πετριὲς στὸν Ἥλιο, Ἀντάρτης, Μανταλένα, καὶ Τελευταία Προσευχή.***

Τὸ ἐξώφυλλο τοῦ βιβλίου, μὲ μιὰ χαρακτηριστικὴ εἰκονίτσα,—παριστάνει ὀλίγη Ζάκυνθο,—τυπωμένο μὲ δύο χρώματα, εἶναι ὅ,τι χαριτωμένο. Καὶ τὸ τύπωμα γενικῶς ἐπιμελημένο, μὲ μεγάλα στοιχεῖα, καινούργια καὶ καθαρώτατα.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. ΠΕΝΤΕ

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς ἐλεύθερο ταχυδρομικῶν. Ἀλλὰ ὅσοι θὰ τὸ παραγγείλουν μετὰ τὴν 1ην Μαΐου πρέπει νὰ προσθέτουν καὶ τὰ ταχυδρομικά, λεπτὰ 50.

Πᾶσα παραγγελία
εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

288—291. *Συμπλήρωσις φράσεων.*

1. Κακοῦ—κακόν—.
2. Κακῆς —κακόν—.
3. Κακῆς —κακόν—.
4. Κακοῖς—κακός—.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδεώδους Ἑλλάδος

292. *Ἐπιγραφή*

Α Ν Α Τ Ο Ν Ι Ν
Ο Ν Η Μ Ι Μ Ο Ψ
Ν Ι Ψ Ο Μ Α Μ Α Ν

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἀναγεν. Ἑλλάδος

293—297. *Μαγικὸν γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν μετ' ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Λαός, ὀστοῦν, ὅπλον, Μάϊος, οἶνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ

298. *Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων*

Νὰ εὑρεθοῦν τὰ ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν ἀντιθέτων νὰ σχηματίζεται ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης:

Κορίτσι, τρικυμία, νύκτα, ἀνάπαυσις, πεζός, μαῦρος, κοιμοῦμαι, σπατάλη, ἄμαθής.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κύμα τοῦ Αἰγαίου

299. *Φύδηψ-μίγδην*

Ἡ κηλα ἀρημὲ κόα τὰ πρίω αἰντεφαί.

Ἐσάλη ὑπὸ τ. Τρωμ. τ. Μπιζανίου

300. *Φωνηεντόλιπον*

νδρν —πφνν— πσ—γ-τφς

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Βαρβαρομ. Ἑλλάδος

301. *Γρῖφος*

δεῦτε ὗς
δεῦτε δεῦτε ὗς ὗς
6 ραφ
δεῦτε δεῦτε ὗς ὗς
δεῦτε ὗς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰθρίου Οὐρανοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 7

82. Ἐφιάλτης (ἔφη, ἄλτης.)—83 Ἀντιόχεια (ἄντι ὄχι Α.)— 84. Ἄνθος (ἀν, θός.)—85— Ράπτης—Σπάρτη

86 Α Ρ Κ Α Δ Ι Α 87. ΑΔΡΑΣΤΟΣ
Ρ Ρ Ι Ν (Δρόσος, Ρόδος, Σάκ
Κ Ρ Ι Μ Α Ι Α ρα, Τσάβα, Ὄσσα.)
Α Μ Ν Μ —88—92. Διὰ τοῦ
Δ Ι Α Ν Ο Ι Α Ν: κρά νός, δει-
Ι Ι Ι Ν νός, κανών,
Α Δ Α Μ Α Ν Α δίνη, ἄνους.—
93. ΜΑΡΟΚΟΝ

(Μαιζών, Ἰακώβ, ΠόΡος, ΠάρΟς, ΤιάρΚος, ταπιρΟς, ΚιπέρωΝ.)—94. Δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς—95. Εἰς εἶναι ὁ Θεός, ἀλλὰ τρισυπόστατος (εἰς εἶνε ὀθε—ὡς ἀλλὰ τρίς—ὀπ' ὡς τατ—ὡς.)

ΘΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἐδιακρίθησαν φυλλαδίου ἐλήφθησαν μέχρι τῆς 22 Ἀπριλίου,

Συνοδευόμεναι μὲ 25 λεπτὰ

Ἀθήνας: Α. Μ. Νόβακ, Κάρμεν Σύλβα, Ἄσπασις Γάτος, Γιώτας, Δ. Κ. Κωσταντινίδης, Παναγούλα Καρούζου, Ἀθ. Καρούζος, Εὐσταθία Σουφλῆ, Π. Καρυοφύλλης, Κάλχας, Γ. Κ. Κόλιας, Φιλανθής, Μ. Σπ. Λοκρός, Εὐστρατία Δ. Παντελῆ, Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, Κ. Α. Ζαχάρωφ, — Ἀργοστολίου: Α. Σκιαδαρέσης, — Βόλου: Α. Β. Σκρέτας, Κ. Πουρκάρας, Α. Μοσχοβίδης, Δ. Δεληκούρας, Τιμημένο Τουρέκι, Ἰ. Σγουρίδης, Χ. Β. Μουτσάγγος. — Γυθείου: Ἑλληνικὸς Βλαστός. —Δραχμανίου Ν. Μπουλουγούρας. —Θεσσαλονίκης: Ἐλεύθερος Θρᾷξ.—Ἰωαννίνων: Β. Σάκας,—Καλαμῶν: Θ Ι. Μαγγανούρας, Ν. Ε. Κατσαρός, Α. Κ. Βέννης, —Κορδίτσης: Βασιλᾶς Ἀνήλιαγος, Λουκία δὲ Λαμερμούρ, Ἐλληνόπουργος.—Κερκύρας: Δ. Σ. Παδοβᾶς, Σιωπηλός,—Κοζάνης: Ἱππότης δὲ Βοδρὺ—Λαρίσσης: Τασία Β. Παλαμίστου, — Λεμνίας: Χρ. Ε. Μάλφας — Μεσολογγίου: Ι. Α. Νιαβῆς —Μυτιλήνης: Ν. Μ. Κέπετζης, Τουρκομάχος Ἕλλην, Ψυχὴ τοῦ Ἀπείρου, Πανελλήνιος Ἐλπίς.— Πειραιῶς: Π. Κ. Κούρταλης, Γ. Β. Ἀσιμακόπουλος. — Σύρου: Γ. Β. Πιλαφιτζῆς.—Νέου Φαλήρου: Π. Ι. Λεκός.—Χαλκίδος: Μαρία Β. Γεωργιάδου, Α. Ν. Τερζάκης, Γ. Ν. Τερζάκης, Ε. Χ. Τσιριάκης, Α. Παρδίκης, Α. Πρασσοῦας, — Χανίων: Καλλιόπη Γαϊδουράκη, — Χίου: Ν. Κ. Κατλᾶς, Στέλλα Ἀγγά, Θεοφ. Μ. Καντούνης, Ἰουλία Πατελίδα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἀποστειλάντων δεκάλεπτον μόνον μὲ τὴν λύσιν των, ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: Εὐσταθία Σουφλῆ ἐν Ἀθήναις, Μάρκος Δαδάκης ἐν Χαλκίδι καὶ Θεόφιλος Μ. Καντούνης ἐν Χίῳ, οἱ ὁποῖοι ἐγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[ΙΘ'—266]

Δέχομαι προτάσεις Μικρῶν Μυστικῶν ἀπὸ γνώστες τῆς ἀστρονομίας καὶ τῆς μαθηματικῆς φιλοσοφίας.

Μαχαραγιᾶς τῶν Ἄστρων

[ΙΘ'—267]

ΕΡΩΤΗΣΗ

Τί ἰδέα ἔχετε γιὰ τἄστρα;

Προθεσμία ὡς τὸ τέλος τοῦ Μάη. Βραβεῖα μεγάλα.

Μαχαραγιᾶς τῶν Ἄστρων
Poste restante— Ἀθῆνα.

[ΙΘ'—268]

Σ' ὅπατον μ' εὕρῃ θὰ πῶ ἕνα μεγάλο μπράβο. *Γιώτας.*

[ΙΘ'—269]

Τρελλὴν Μακεδονοπούλαν: Ἤρθα κ' ἔδω.— *Σκόρδον Βαγίτσης*

[ΙΘ'—270]

Κύριοι Σκύρε, Μάνεση, Γριλιόπουλε, εἰ τόσον ἐξυπνοι ὅπου μ' εὑρῆτε.— *Μαρκήσιος Φροντινιάκ*

[ΙΘ'—271]

Τρελλὴ Ἀτσιγγάνα, θυμήσου τί ὑποδοχὴ σοῦ ἔγινε μὲ τὰ γάντια;!! *Ἥρωϊς Ἑλληνοπούλα, Βαρωνίς.*

[ΙΘ'—272]

ΤΙΑΡΚΕ καὶ ὅσοι ἄλλοι μὲ καλέσατε ὡς τώρα, ρίξτε, σᾶς παρακαλῶ, μιὰ ματιὰ στὴ ΙΘ'—46 ἀγγελία...

ΦΡΕΝΤΟΣ

[ΙΘ'—273]

Ἀριελ, δέχεσαι ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν; *Μιράντα*

[ΙΘ'—274]

Διαπλασόπουλα ἄλτ!.. Δέχεσθε ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστ.;—*Ὠχρὰ Ὀνειροπόλος, Φλοῖσβος τῶν Κυμάτων.*

[ΙΘ'—275]

Μπουμπουλίνα, ἀναχωρεῖς καὶ ταξιδεύεις! Μὴ μας λησμονῆς.—*Ὠραία Γαλάτεια, Δοξασμένη Ἰθάκη, Τρελλὸ Θιακόπουλο.*

[ΙΘ'—276]

Κυδωνιάτη, γιὰ τὴ γιορτή σου τὶς πιὸ ἐλλόθερμες εὐχές. — *Ξανθὸς Ἱππότης, Πλανόδ. Κυθαρωδός.*

[ΙΘ'—277]

Ἡρωϊς Ἑλληνοπούλα, Νοσταλγία, Ἐπτάλοφος, δέχεσθε ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν ἢ καρτ-ποστάλ; Ἀπαντήσατε ρ. τ. Πειραιᾶ.—*Γιάν. Ἀγιάνης*

[ΙΘ'—278]

Ὀνειροπόλε τῆς Δόξης, Ἐλπὶς τῶν Σκλάβων, Γαλανὴ Σταυροφόρα, χρόνια πολλὰ κ' εὐτυχισμένα.

ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

[ΙΘ'—279]

ΓΑΛΑΝΗ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ, *χρόνια πολλά.*

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ
ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
ΑΗΤΤΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ - ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ.— Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.—Τηλ. 11-99 Ἀριθ.. ἐντ. 1620